

Senat
Rzeczypospolitej Polskiej
IX kadencja

Odpowiedzi

na oświadczenia złożone przez senatorów
na 10. posiedzeniu Senatu

Warszawa
2016 r.

SPIS TREŚCI

ODPOWIEDZI NA OŚWIADCZENIA

złożone na 10. posiedzeniu Senatu:

senatora Przemysława Błaszczyka.....	7
senatora Roberta Dowhana.....	9
senatora Kazimierza Kleiny.....	13
senator Marii Koc	15
senatora Macieja Łuczaka.....	18
senatora Roberta Mamałowa	21
senatora Łukasza Mikołajczyka.....	25
senatora Andrzeja Misiółka.....	28
senatora Grzegorza Napieralskiego.....	32
senatora Jarosława Obremskiego.....	38
senatora Leszka Piechoty	43
senatora Mariana Poślednika.....	49
senatora Andrzeja Stanisławka	53
senatora Przemysława Termińskiego.....	55
senatora Jacka Włosowicza.....	63

10. POSIEDZENIE SENATU

(12 lutego 2016 r.)

Oświadczenie senatora Przemysława Błaszczyka

skierowane do marszałka województwa łódzkiego Witolda Stępnia

Szanowny Panie Marszałku!

Zwracam się do Pana Marszałka z wnioskiem o zainteresowanie się sprawą nieujęcia w schemacie organizacyjnym Wojewódzkiego Zarządu Melioracji i Urządzeń Wodnych w Łodzi Biura Terenowego w Łęczycy – Inspektoratu w Poddębicach.

Teren powiatu łęczyckiego podzielony jest na dwie zlewnie: rzeki Wisły (lokalnie zlewnia jej lewostronnego dopływu – Bzury) i rzeki Odry (lokalnie zlewnia jej prawostronnego dopływu – Neru). Główną rzeką tego terenu jest Bzura, przepływająca z południa na północny wschód. Przez zachodnią część powiatu przepływa rzeka Ner, która wraz z dopływem, rzeką Zian, należy do zlewni Warty. Pomiędzy dorzeczami tych rzek przebiega dział wodny I rzędu. Sieć hydrograficzną wzbogacają sztuczne kanały: Kanał Północny, kanał Łęka – Dobrogosty i Kanał Królewski.

Jestem zaniepokojony pominięciem tak ważnej geograficznie części województwa, jaką jest powiat łęczycki ze wszystkimi rzekami, kanałami i ciekami wodnymi, co skutkuje niewyodrębnieniem Biura Terenowego w Łęczycy.

Szanowny Panie Marszałku, mając na uwadze przedstawione kwestie, zwracam się z prośbą o wyjaśnienie wątpliwości.

Z poważaniem
Przemysław Błaszczyk

**Stanowisko
WICEMARSZAŁKA
WOJEWÓDZTWA ŁÓDZKIEGO**

Łódź, 4 marca 2016 r.

Przemysław Błaszczyk
Senator
Rzeczypospolitej Polskiej

W odpowiedzi na pismo znak BSP/043-10-123/16 z dnia 19 lutego 2016 r. dotyczące oświadczenia złożonego przez senatora Przemysława Błaszczyka na 10. posiedzeniu Senatu w dniu 12 lutego 2016 r. uprzejmie informuję, iż nieujęcie w schemacie organizacyjnym Wojewódzkiego Zarządu Melioracji i Urządzeń Wodnych w Łodzi Biura Terenowego w Łęczycy – Inspektoratu w Poddębicach nie oznacza fizycznego jego zlikwidowania.

Z dniem 1 lutego 2016 roku na podstawie §8 Statutu Wojewódzkiego Zarządu Melioracji i Urządzeń Wodnych w Łodzi został wprowadzony Zarządzeniem nr 4/2016 Dyrektora WZMiUW w Łodzi nowy Regulamin Organizacyjny Wojewódzkiego Zarządu Melioracji i Urządzeń Wodnych w Łodzi. Wprowadzony Regulamin Organizacyjny Wojewódzkiego Zarządu Melioracji i Urządzeń Wodnych w Łodzi z dniem 1 lutego 2016 r. poza niewielkimi zmianami podporządkowania poszczególnych komórek organizacyjnych pomiędzy Dyrektorem WZMiUW w Łodzi i Zastępcą Dyrektora WZMiUW w Łodzi doprowadził do połączenia dotychczas istniejących Inspektoratów w większe jednostki organizacyjne. W ten sposób został połączony Terenowy Inspektorat w Sieradzu i Wieluniu w jeden Inspektorat Sieradzko-Wieluński z filią w Wieluniu, Terenowy

Inspektorat w Piotrkowie Trybunalskim i Białaczowie w jeden Inspektorat Piotrkowsko-Opoczyński z filiami w Białaczowie i Radomsku, Terenowy Inspektorat w Poddębicach i Kutnie w jeden Inspektorat Poddębicko-Kutnowski.

Funkcjonujące biura terenowe Terenowego Inspektoratu w Poddębicach i Terenowego Inspektoratu w Kutnie, zgodnie z poprzednimi Regulaminami Organizacyjnymi Wojewódzkiego Zarządu Melioracji i Urządzeń Wodnych w Łodzi nie stanowiły odrębnych komórek organizacyjnych, ani samodzielnych stanowisk pracy. Zgodnie z treścią §1 pkt 3 Instrukcji Kontroli i Obiegu Dokumentów Wojewódzkiego Zarządu Melioracji i Urządzeń Wodnych w Łodzi z dnia 31 grudnia 2013 roku z późniejszymi zmianami, komórka organizacyjna – to dział, zespół, terenowy inspektorat, filia terenowego inspektoratu lub samodzielne stanowisko pracy przewidziane w Regulaminie Organizacyjnym Wojewódzkiego Zarządu Melioracji i Urządzeń Wodnych w Łodzi.

Ze względów lokalowych Inspektoratu w Poddębicach istnieje biuro w Łęczycy jako miejsce pracy części pracowników Inspektoratu w Poddębicach.

W schemacie organizacyjnym Wojewódzkiego Zarządu Melioracji i Urządzeń Wodnych w Łodzi zostały wykazane wszystkie komórki organizacyjne i samodzielne stanowiska pracy funkcjonujące w Wojewódzkim Zarządzie Melioracji i Urządzeń Wodnych w Łodzi, natomiast biura w Łęczycy i Łowiczu nie stanowią wydzielonej komórki organizacyjnej. Biura te są integralną częścią Inspektoratu Poddębicko-Kutnowskiego i filii w Kutnie, a więc nie mogą być wykazane w schemacie organizacyjnym jako wydzielone komórki organizacyjne.

Pomieszczenia biurowe w Łęczycy zostały użyte na podstawie zawartej w 2013 roku umowy ze Starostą Łęczyckim. Nie zostały i nie będą podejmowane w najbliższej perspektywie czasowej działania zmierzające do rozwiązania powyższej umowy i fizycznego zlikwidowania biura w Łęczycy. Również nie będą podejmowane takie działania ze strony Kierownika Inspektoratu Poddębicko-Kutnowskiego. Takie decyzje w obecnej sytuacji lokalowej Inspektoratu Poddębicko-Kutnowskiego byłyby nielogiczne i nieracjonalne. Biuro w Łęczycy jest obecnie niezbędne dla zapewnienia prawidłowej pracy Inspektoratu Poddębicko-Kutnowskiego.

WICEMARSZAŁEK
WOJEWÓDZTWA ŁÓDZKIEGO
Artur Bagiński

Oświadczenie senatora Roberta Dowhana

skierowane do ministra infrastruktury i budownictwa Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej wnoszę o podjęcie działań mających na celu przywrócenie finansowania budowy obwodnicy Krosna Odrzańskiego, województwo lubuskie, w ciągu DK 29 wraz z mostem przebiegającym przez tę miejscowość.

Droga krajowa nr 29 stanowi ważny element międzynarodowej sieci transportowej, łącząc zachodnią część województwa lubuskiego z granicą Polski. Przebiega ona przez centrum Krosna Odrzańskiego, w tym zabytkowy most z 1935 r.

Potrzeba budowy obwodnicy miasta była wielokrotnie potwierdzana przez wiele podmiotów. W powiecie krośnieńskim dynamicznie rozwijają się zakłady pracy, a tereny inwestycyjne wciąż się powiększają. Wpływa to na coraz większy ruch samochodów ciężarowych, który dodatkowo wzrośnie po uruchomieniu nowych ciągów produkcyjnych w przedsiębiorstwach działających w regionie.

Budowa obwodnicy wraz z mostem została uwzględniona w ostatnim zatwierdzonym planie inwestycyjnym GDDKiA (program budowy dróg krajowych). Jej budowa jest warunkiem dalszego rozwoju miasta i okolic. Most znajdujący się w Krośnie Odrzańskim w tej chwili nie spełnia żadnych norm technicznych obowiązujących dla przepraw mostowych o tak kluczowym znaczeniu dla całego regionu. Most ten stanowi jedyne połączenie obu stron Odry na długości około 60 km, co dla obszaru nadodrzańskiego, np. w przypadku powodzi, jest podstawowym warunkiem bezpieczeństwa infrastrukturalnego.

Apeluję o przywrócenie tej inwestycji do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2014–2023”. Podjęcie działań w tym zakresie jest ważne i uzasadnione.

*Z poważaniem
Robert Dowhan*

Odpowiedź

Warszawa, 16 marca 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie Pana senatora Roberta Dowhana złożone podczas 10. posiedzenia Senatu RP w dniu 12 lutego 2016 r., przekazane za pismem z dnia 19 lutego 2016 r. (znak: BPS/043-10-124/16) w sprawie przywrócenia budowy obwodnicy Krosna Odrzańskiego w ciągu drogi krajowej nr 29 uprzejmie informuję, że przedmiotowa inwestycja nie została wykreślona z *Programu Budowy Dróg Krajowych na lata 2014–2023 (z perspektywą do 2025 r.)*. Natomiast należy wyjaśnić, że kwestia sfinansowania budowy poszczególnych inwestycji drogowych jest uzależniona od dostępnych na ten cel środków zgromadzonych w Krajowym Funduszu Drogowym.

Dla ww. *Programu*, przyjętego przez Radę Ministrów 8 września 2015 r., został ustanowiony nieprzekraczalny, limit finansowy dla nowych zadań inwestycyjnych na poziomie 107 mld zł. Zgodnie z kosztorysami przedstawionymi przez Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad, koszt wybudowania wszystkich przedsięwzięć ujętych w *Programie* sięga 200 mld zł. Dodatkowo, przy definiowaniu tak szerokiego katalogu inwestycji, nie wzięto pod uwagę ograniczonych możliwości budżetu państwa, z którego finansowane są prace przygotowawcze.

Z formalnego punktu widzenia Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad posiada podstawę prawną do wydatkowania środków finansowych na prace przygotowawcze dla przedmiotowej inwestycji. Z posiadanych przez Ministerstwo informacji wynika, że wydatki z tytułu opracowania dokumentacji projektowej dla przedmiotowego zadania pojawią się dopiero w 2017 r. Zatem możliwość ich realizacji musi być rozpatrywana przy uwzględnieniu limitu środków dostępnych w 2017 r. oraz zaciągniętych dotychczas na ten cel zobowiązań.

Zapewniam, że obecny Rząd dołoży starań, by *Program* został zrealizowany w jak najszerszym zakresie, mimo braku obecnie odpowiednich środków finansowych. W tym celu, powołano zespoły robocze wraz z Komitetem Sterującym, których rola polega na przeglądzie możliwych do wprowadzenia pomysłów i ewentualnych zmian, zarówno w krótkim horyzoncie czasowym, jak i dłuższym. Prace tych zespołów dotyczą m.in. weryfikacji przepisów prawnych i technicznych czy zapisów ustawy prawo zamówień publicznych. Poszukiwane są również nowe źródła finansowania budowy dróg.

Pozdrawiam

z upoważnienia
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
Jerzy Szmit
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Roberta Dowhana

skierowane do ministra zdrowia Konstantego Radziwiłła

Szanowny Panie Ministrze!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej wnoszę o podjęcie odpowiednich działań mających na celu wprowadzenie zakazu korzystania z solariów osobom poniżej osiemnastego roku życia.

W Polsce z powodu korzystania z solariów coraz więcej osób choruje na raka skóry. Statystyki w naszym kraju są coraz bardziej alarmujące. Z roku na rok przybywa zachorowań na czerniaka. Nowotwór ten jest diagnozowany u coraz młodszych osób. W sposób znaczący przyczynia się do tego właśnie korzystanie z solariów.

Według danych Światowej Organizacji Zdrowia wzrost zachorowań na nowotwory skóry jest bezpośrednio związany z korzystaniem z promieniowania UV. Osoby niepełnoletnie często nie zdają sobie sprawy z konsekwencji nadmiernego korzystania z solariów. Według badań przeprowadzonych w 18 krajach Unii Europejskiej, co roku diagnozowanych jest około 3,5 tysiąca nowych przypadków zachorowań na raka skóry. U osób korzystających z solariów ryzyko zachorowania na czerniaka zwiększa się o około 20%. Niekorzystne jest także praktykowanie takich działań przed trzydziestym piątym rokiem życia. Korzystanie z solarium 1–2 razy w tygodniu zwiększa ryzyko o 70%.

Apeluję o rozważenie kwestii wprowadzenia zakazu korzystania z solariów dla osób nieletnich. Zakazy takie obowiązują w wielu krajach Unii Europejskiej, m.in. w Niemczech, w Wielkiej Brytanii czy we Francji. Brakuje też edukacji najmłodszych w tej kwestii. Czerniak charakteryzuje się bardzo dużą dynamiką wzrostu zachorowań. Nowotwór ten agresywnie atakuje cały organizm, wykazuje wysoki współczynnik występowania przerzutów, jednak jego wczesne rozpoznanie może zapobiec dalszemu postępowi choroby w 80% przypadków. W związku z tym podjęcie działań w tym zakresie jest ważne i uzasadnione.

*Z poważaniem
Robert Dowhan*

Odpowiedź

Warszawa, 2016.03.10

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem, znak: BPS/043-10-125/16, złożonym przez senatora Roberta Dowhana na 10. posiedzeniu Senatu RP w dniu 12 lutego 2016 r. w sprawie potrzeby podjęcia działań ukierunkowanych na ograniczenie dostępu do korzystania z solariów przez osoby małoletnie, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższego.

Dostrzegając potrzebę prowadzenia działań informacyjno-edukacyjnych, dotyczących uświadamiania ryzyka związanego z nadmiernym narażeniem na promieniowanie ultrafioletowe (emitowane również przez solaria), w trosce o stan zdrowia szczególnie osób małoletnich, uwzględniając m.in. raport Światowej Organizacji Zdrowia, w któ-

rym potwierdza się wzrost zachorowań na nowotwory skóry, w związku z nadmiernym korzystaniem ze sztucznego promieniowania UV, które wytwarzają łóżka opalające, zadanie pn. „prowadzenie działań informacyjno-edukacyjnych dotyczących uświadamiania ryzyka związanego z nadmiernym narażeniem na promieniowanie ultrafioletowe” wpisano do wykazu zadań do realizacji w ramach celu operacyjnego „Ograniczenie ryzyka zdrowotnego wynikającego z zagrożeń fizycznych, chemicznych i biologicznych w środowisku zewnętrznym, miejscu pracy, zamieszkania, rekreacji oraz nauki” Narodowego Programu Zdrowia na lata 2016–2020, stanowiącego załącznik do projektu rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie Narodowego Programu Zdrowia na lata 2016–2020.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Sekretarz Stanu
Jarosław Pinkas

Oświadczenie senatora Kazimierza Kleiny

skierowane do ministra gospodarki morskiej i żeglugi śródlądowej Marka Gróbarczyka

Szanowny Panie Ministrze!

W grudniu 2014 r. parlament uchwalił ustawę o rybołówstwie morskim. Rozdział 2 tej ustawy w art. 90 i następnych reguluje zasady funkcjonowania rybołówstwa rekreacyjnego. Zgodnie z przepisami tego aktu prawnego osoby zainteresowane prowadzeniem rybołówstwa rekreacyjnego występują do właściwego inspektora rybołówstwa o pozwolenie na wykonywanie takiej działalności. Opłata za pozwolenie jest bardzo wysoka i wynosi 3 tysiące zł rocznie. Kwota ta jest wielokrotnie wyższa od obowiązującej wcześniej. Środowisko rybaków z bólem zaakceptowało tę opłatę. Okazuje się jednak, że opłata dla wielu przedsiębiorców może być dwu-, a nawet trzykrotnie wyższa. Przedsiębiorcy wykonujący wspomnianą działalność na granicy dwóch inspektoratów muszą ponosić opłaty na rzecz obu urzędów.

Jestem przekonany, że taka praktyka nie ma uzasadnienia ustawowego i prowadzi do niesprawiedliwego traktowania przedsiębiorców. Dla armatorów mieszkających na granicy funkcjonowania urzędów np. z Łeby, Dźwierzyna czy Kołobrzegu pływanie tylko w granicach obszaru jednego urzędu jest niemożliwe lub bardzo utrudnione. Nie może być tak, że sztucznie utworzone granice administracyjne tworzą nierówną sytuację obywateli. Podczas debaty sejmowej i senackiej nad ustawą o rybołówstwie minister właściwy do spraw rybołówstwa mówił o jednej opłacie i jednym pozwoleniu wydawanym przez okręgowego inspektora rybołówstwa dla całego polskiego obszaru morskiego (tak dzieje się w przypadku poboru opłat i wydawania pozwoleń przez urzędy morskie). Dzisiaj, jak informują mnie rybacy rekreacyjni, są oni zmuszani do uiszczenia dodatkowych opłat każdemu z urzędów, poddawani kontroli przez Straż Graniczną lub inspektoraty rybołówstwa i obarczeni nakazem wykupu dwu lub nawet trzech pozwoleń. Takie rozumienie ustawy jest niewłaściwe.

Zwracam się do Pana Ministra z prośbą, aby zalecił okręgowym inspektoratom rybołówstwa wydawanie pozwoleń zgodnie z ustawą dla całego obszaru morskiego i zaniechanie praktyk dyskryminujących część przedsiębiorców zajmujących się rybołówstwem rekreacyjnym.

*Z poważaniem
Kazimierz Kleina*

Odpowiedź

Warszawa, 21 marca 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 19 lutego 2016 r. (sygn. BPS/043-10-126/16) w sprawie oświadczenia senatora Kazimierza Kleiny złożonego podczas 10. posiedzenia Senatu RP w dniu 12 lutego 2016 r. dotyczącego obowiązku kilkukrotnego uiszczenia opłat za wykonywanie rybołówstwa rekreacyjnego przez armatorów statków chcących prowadzić połowy na całych polskich obszarach morskich, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Zgodnie z art. 90 ust. 1 pkt 1 lit. b) ustawy z dnia 19 grudnia 2014 r. o rybołówstwie morskim (Dz. U z 2015 r. poz. 222 z późn. zm.), wykonywanie rybołówstwa rekreacyjnego na obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej przez armatora statku wymaga uzyskania przez niego stosownego pozwolenia.

Przedmiotowe pozwolenie wydawane jest w drodze decyzji przez Okręgowego Inspektora Rybołówstwa Morskiego (OIRM) właściwego dla miejsca planowanego wykonywania rybołówstwa rekreacyjnego. W związku z powyższym, armator statku ubiegający się o ww. pozwolenie zobligowany jest wskazać we wniosku o wydanie przedmiotowego pozwolenia m.in. obszar prowadzenia połowów (art. 91 ust. 1 pkt 6 ustawy o rybołówstwie morskim). Wskazany we wniosku obszar połowów rekreacyjnych jest następnie określany w wydawanym pozwoleniu.

W przypadku, gdy armator zainteresowany jest wykonywaniem rybołówstwa rekreacyjnego wzdłuż całego polskiego wybrzeża, nie ma podstaw do odmowy wydania stosownego pozwolenia obejmującego cały wnioskowany obszar połowów.

Nie ma również potrzeby ubiegania się o wydanie, przykładowo kilku różnych pozwoleń – odrębnie u każdego okręgowego inspektora rybołówstwa morskiego w celu prowadzenia połowów rekreacyjnych na obszarach właściwości kilku inspektoratów. Intencją ustawodawcy w art. 90 ust. 3 ustawy o rybołówstwie morskim było bowiem jedynie wskazanie, który OIRM jest właściwy do wydania pozwolenia, biorąc pod uwagę obszar rozpoczęcia wykonywania rybołówstwa rekreacyjnego.

Powyższe wyjaśnienia zostały przekazane przez Ministra Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej Okręgowym Inspektorom Rybołówstwa Morskiego, którzy będą informować się wzajemnie o wydawanych pozwoleniach i ich zakresie terytorialnym. W tym celu Okręgowi Inspektorzy Rybołówstwa Morskiego powinni prowadzić rejestr pozwoleń na wykonywanie rybołówstwa rekreacyjnego (art. 93 ustawy o rybołówstwie morskim) – jeden wspólny dla właściwości wszystkich OIRM.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA
Jerzy Materna
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senator Marii Koc

skierowane do prokuratora generalnego Andrzeja Seremeta

Szanowny Panie Prokuratorze!

Do mojego biura senatorskiego w Węgrowie zwrócili się państwo M. i G.B., rodzice nieżyjącego P.B.

Rodzice nieżyjącego P.B. mają szereg wątpliwości co do trybu postępowania prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w Węgrowie, o sygnaturze akt Ds. 46/15. M. i G.B. są przekonani o wadliwym trybie prowadzonego postępowania.

W związku z tym proszę Pana Prokuratora o zbadanie tej kwestii i przyjęcie się sprawie o sygn. akt Ds. 46/15, prowadzonej przez Prokuraturę Rejonową w Węgrowie.

Maria Koc

**Odpowiedź
ZASTĘPCY
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 22.03.2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

Odpowiadając na przekazane przy piśmie z dnia 18 lutego 2016 r., nr BPS/043-10-127/16, oświadczenie złożone przez Panią Senator Marię Koc podczas 10. posiedzenia Senatu w dniu 12 lutego 2016 r., które wpłynęło do Prokuratora Generalnego w dniu 22 lutego 2016 r., uprzejmie informuję, iż Prokurator Okręgowy w Siedlcach przeprowadził, w trybie §27 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 września 2014 r. – Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U.2014. 1218 z późn. zm.) kontrolę i analizę akt postępowania przygotowawczego o sygn. Ds 46/15 zawisłego w Prokuraturze Rejonowej w Węgrowie, w celu dokonania oceny prawidłowości przeprowadzonego śledztwa oraz zasadności podjętej końcowej decyzji merytorycznej.

Przedmiotowe postępowanie przygotowawcze zostało zainicjowane, w związku z telefonicznym zgłoszeniem A.B. o znalezieniu zwłok brata P.B.

W dniach 12 i 13 stycznia 2015 r., w trybie art. 308 §1 k.p.k., zostały przeprowadzone czynności procesowe, w tym oględziny zewnętrzne zwłok P.B. i miejsca ich znalezienia, przesłuchania w charakterze świadka G.B. – ojca zmarłego oraz uzyskana została opinia biegłego patomorfologa, w formie protokołu oględzin i otwarcia zwłok.

Na tym etapie postępowania ustalono, iż P.B. ostatni raz był widziany przez ojca w dniu 6 stycznia 2015 r. Następnego dnia rano został podwieziony przez siostrę S. na przystanek autobusowy w B., w celu wyjazdu do Warszawy do pracy. W dniu 7 stycznia 2015 r., w godzinach wieczornych, próbował się skontaktować telefonicznie z ojcem G.B. Do rozmowy jednak nie doszło, prawdopodobnie z uwagi na brak zasięgu. W złożonych zeznaniach G.B. podał, że jego syn miał problemy osobiste, związane również z nierozliczeniem się za narkotyki, miał też otrzymywać groźby od nieustalonych osób. W dniu 12 stycznia 2015 r., około godz. 17.40, G.B. udał się do drewnianego budynku gospodarczego usytuowanego na jego posesji. Zastał tam wiszące zwłoki syna P. Pętla wisielcza sporządzona była z długiego szalika, którego drugi koniec zawiązany był na poprzecznej drewnianej belce umocowanej na wysokości ok. 2 metrów od podłoża. Po przybyciu na miejsce zdarzenia, lekarz pogotowia stwierdził zgon P.B.

Z protokołu sekcji zwłok wynika, że przyczyną zgonu P.B. była ostra niewydolność krążenia i oddychania w przebiegu powieszenia. Biegły nie stwierdził obrażeń wewnętrznych. Poza bruzdą wisielczą ujawnił, niemające związku ze zgonem, drobne otarcia naskórka na lewej kończynie dolnej i prawej kończynie górnej, powstałe ok. 1–2 dni przed zgonem. W czasie badania biegły nie stwierdził jakichkolwiek cech wskazujących na udział innej osoby lub osób w spowodowaniu śmierci P.B. Biegły przeprowadził też test na obecność środków odurzających, w pobranym ze zwłok zmarłego moczu. W wyniku tego badania nie stwierdzono obecności substancji odurzających w stężeniach wykrywanych przedmiotowym testem.

Postanowieniem z dnia 14 stycznia 2015 r. Prokurator Rejonowy w Węgrowie wszczął śledztwo w sprawie doprowadzenia P.B. namową lub udzieleniem pomocy do targnięcia się na własne życie, tj. o czyn z art. 151 k.k.

W toku przedmiotowego postępowania przygotowawczego przesłuchano w charakterze świadków wszystkie osoby mogące mieć nawet szczątkową wiedzę dotyczącą przyczyn dokonanego zamachu samobójczego, w tym także w zakresie miejsca pobytu P.B. w okresie od 7 do 12 stycznia 2015 r.

W wyniku powyższych czynności jednoznacznie ustalono, iż przyczyną lub jedną z przyczyn targnięcia się przez P.B. na własne życie, był zawód miłosny jaki wiązał się z rozstaniem w grudniu 2014 r. z M.W., z którą spotykał się przez okres ok. 2 lat i wiązał z nią dalsze plany życiowe. Ponadto z zeznań członków najbliższej rodziny zmarłego jak i pozostałych przesłuchanych osób wynika, że w rodzinie B. od wielu lat istnieje konflikt pomiędzy G.B. a jego rodzicami, siostrami oraz siostrzeńcem. W konflikt ten uwikłany był także P.B., który nie był w najlepszych stosunkach z rodzicami, spotykał się natomiast z bratem ciotecznym A.B. i ciotką S.B., u których niejednokrotnie w przeszłości nocował, o co jego rodzice M. i G.B. mieli do niego pretensje. Z ustaleń wynika także, iż rodzice P.B. faworyzowali pozostałe rodzeństwo. Przesłuchani świadkowie wykluczyli natomiast, jako przyczynę zamachu na własne życie, istnienie u P.B. obawy przed zemstą lub realizacją hipotetycznych, niepotwierdzonych gróźb, kierowanych wobec niego przez nieustalone osoby. Zdaniem większości świadków P.B., był osobą zamkniętą w sobie, spokojną i nie miał wrogów, o których mieliby oni wiedzę. W toku śledztwa nie zdołano ustalić miejsca pobytu, w tym noclegów P.B., w okresie od 7 do 12 stycznia 2015 r.

Z zeznań R.K. wynika, że w dniu 7 stycznia 2015 r. P.B., ok. godz. 20.00 był u niego w domu, w miejscowości S., gdzie zostawił plecak i torbę podróżną. Wychodząc oświadczył, że idzie do swojego miejsca zamieszkania.

Z relacji procesowych przesłuchanych świadków wynika, iż osobą, która po raz ostatni miała osobisty kontakt z P.B. był jego kolega A.P., który na jego prośbę odebrał go w dniu 8–9 stycznia 2015 r. z miejscowości S. i podwiózł go swoim samochodem pod dom w miejscowości T.

W celu weryfikacji danych przekazanych przez osobowe źródła dowodowe, przeprowadzono oględziny telefonu komórkowego P.B. i zarejestrowanych w jego pamięci danych, zwrócono się do operatora sieci Orange Polska SA o wykaz połączeń tekstowych i głosowych w okresie od dnia 1 do 12 stycznia 2015 r. oraz powołano biegłego z zakresu informatyki, który przeprowadził badania stacjonarnego komputera, użytkowanego przez P.B., pod kątem ujawnienia faktów i okoliczności istotnych dla sprawy. Uzyskano nadto wynik badania krwi na zawartość alkoholu, pobranej ze zwłok zmarłego, z którego wynika, że chwili śmierci, we krwi P.B. znajdowało się 2,75‰ alkoholu etylowego.

Uzyskano także uzupełniającą opinię biegłego patomorfologa, odnoszącą się do możliwości określenia czasu zgonu P.B., na podstawie ujawnionych w wyniku oględzin znamion pośmiertnych. Biegły stwierdził, że brak wszystkich danych, w tym pomiarów temperatury ciała, stopnia nasilenia stężenia pośmiertnego i jego rozmieszczenia oraz stanu plam opadowych, nie pozwala na precyzyjne określenie czasu zgonu P.B. W przybliżeniu mógł on nastąpić w okresie od 8 do 10 godzin przed znalezieniem zwłok.

Z rejestru połączeń zapisanych w pamięci telefonu P.B. oraz wykazu połączeń telekomunikacyjnych przedstawionych przez operatora sieci Orange wynika, iż tylko w okresie od dnia 1 do 7 stycznia 2015 r. inicjowano, przeprowadzono lub odebrano

z jego telefonu kilkaset połączeń, rozmów, smsów lub połączeń internetowych. Operator przedstawił też do tych operacji, dane dotyczące stacji przekaźnikowych BTS, pozwalających na lokalizację miejsc poszczególnych połączeń. Natomiast w okresie od dnia 9 stycznia 2015 r. do godz. 11.03 dnia 12 stycznia 2015 r., takich prób było kilka, lecz z przyczyn technicznych operator nie był w stanie podać danych stacji przekaźnikowych BTS, w zasięgu których inicjowane były poszczególne próby połączeń, co pozwoliłoby na określenie miejsca pobytu P.B. w tym okresie.

Z ekspertyzy przedstawionej przez biegłego z zakresu informatyki wynika natomiast, że użytkownik zabezpieczonego komputera nie prowadził korespondencji internetowej za pomocą komunikatorów internetowych bądź programów poczty elektronicznej z M.W., ani z innymi osobami. W historii odwiedzanych stron internetowych ujawniono natomiast odwiedzany profil użytkownika M.W. oraz K.W., na portalu społecznościowym Facebook, bez prowadzonej korespondencji za pośrednictwem tego portalu.

Z uwagi na kategorię twierdzenia M. i G.B., iż ich syn, w okresie od dnia 7 do 12 stycznia 2015 r., przebywał w domu S. i A.B., została przeprowadzona konfrontacja procesowa pomiędzy pokrzywdzonymi a tymi świadkami. W jej wyniku, każda z tych osób podtrzymała wcześniej złożone zeznania, zaprzeczając jednocześnie twierdzeniom strony przeciwnej.

Na podstawie zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, postanowieniem z dnia 29 maja 2015 r. Prokurator Rejonowy w Węgrowie umorzył śledztwo, w sprawie doprowadzenia P.B. namową lub przez udzielenie pomocy, do targnięcia się na własne życie w dniu 12 stycznia 2015 r. w S., gm. G., tj. o czyn z art. 151 k.k., na podstawie art. 17 §1 pkt 2 k.p.k., wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego.

Zasadność powyższej decyzji merytorycznej, podlegała kontroli sądu, bowiem zakwestionował ją pokrzywdzony G.B., który w terminie ustawowym, złożył środek odwoławczy.

Postanowieniem z dnia 28 lipca 2015 r. o sygn. II Kp 353/15 Sąd Okręgowy w Siedlcach zaskarżone postanowienie utrzymał w mocy, wskazując, iż Prokurator Rejonowy w Węgrowie prawidłowo ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy i wyciągnął z niego właściwe wnioski. Sąd podniósł, że żadne inne czynności dowodowe, nie byłyby w stanie doprowadzić do odmiennych ustaleń faktycznych. Dodał nadto, iż żadne, również podnoszone przez skarżącego okoliczności, nie wskazują, aby inna osoba namówiła P.B. lub w inny sposób mu pomogła w targnięciu się na własne życie. Jednocześnie podkreślił, że bliscy zmarłego wskazują natomiast na osobiste, emocjonalne powody, dla których P.B. mógł popełnić samobójstwo – zawód miłosny, nowy związek byłej dziewczyny z innym mężczyzną, utrata pracy, nieporozumienia rodzinne.

Prokurator Okręgowy w Siedlcach dokonując oceny podjętej w przedmiotowej sprawie decyzji merytorycznej, w korelacji z analizowanym, zebrany w toku śledztwa materiałem dowodowym, uznał, iż ustalenia poczynione w toku postępowania przygotowawczego w pełni uzasadniały jego umorzenie.

Jednocześnie wskazał, iż podejrzenia pokrzywdzonych odnośnie do udziału osób trzecich w spowodowaniu śmierci ich syna, zostały negatywnie zweryfikowane. Zebrane dowody nie wskazują, aby istniały inne przyczyny targnięcia się na własne życie przez P.B., niż problemy osobiste i emocjonalne.

Uwzględniając powyższe ustalenia, należy stwierdzić, iż brak jest podstaw do kwestionowania zasadności podjętej w przedmiotowej sprawie decyzji merytorycznej, stanowiska Sądu Okręgowego w Siedlcach, którego kontroli ona podlegała, a także oceny Prokuratora Okręgowego w Siedlcach. Tym samym, nie zachodzą przesłanki dające podstawy do wzruszenia prawomocnego postanowienia o umorzeniu śledztwa i kontynuowania czynności dowodowych.

Z poważaniem

ZASTĘPCA
PROKURATORA GENERALNEGO
Krzysztof Sierak

Oświadczenie senatora Macieja Łuczaka

skierowane do prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych

W związku ze skargą złożoną 12 lutego 2016 r. przez pana J.B. zamieszkłego w R. (skarga została złożona drogą mailową do ZUS w dniu 12 lutego 2016 r.) na zaniechania i opieszałość I oddziału ZUS ds. realizacji umów międzynarodowych w Warszawie oraz ZUS w Chorzowie proszę o wyjaśnienia.

Dlaczego w terminie ustawowym nie wydano panu J.B. decyzji w sprawie świadczenia emerytalnego ze strony polskiej? Dlaczego skompletowane w 100% dokumenty zostały przesłane w całości do Warszawy, mimo iż zaznaczono, że chodzi o naliczanie świadczenia polskiego w pierwszej kolejności, a dopiero po wydaniu decyzji J.B. starałby się o wydanie decyzji w sprawie świadczenia belgijskiego (potwierdzenie ze strony belgijskiej ZUS w Warszawie otrzymał już w 2013 r. na wymaganych przepisami drukach)?

Proszę również o wyjaśnienie, dlaczego w kolejnych rozmowach telefonicznych z Warszawą, w których monitował urząd w swojej sprawie, udzielano nieprawdziwych informacji, by na koniec pan B. w dniu 12 lutego 2016 r. otrzymał informację, że decyzja jest wydana, ale bez decyzji belgijskiej.

Pragnę nadmienić, iż pan J.B. przepracował 51 lat, a w najbliższych dniach skończy 66 lat. Zakończenie swojej pracy zawodowej uzależniał od decyzji ZUS, a w związku z jej brakiem nie mógł podjąć żadnych działań, gdyż ma na wychowaniu małe dzieci i mimo problemów zdrowotnych codziennie dojeżdżał do pracy 20 km, choć mógł już od listopada 2015 r. przebywać na zasłużonej emeryturze... po ponad 50 składkowych latach pracy.

Z poważaniem
Maciej Łuczak

Odpowiedź

Warszawa, 11.03.2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z wystąpieniem z dnia 19.02.2016 r. znak: BPS/043-10-128/16 dotyczącym oświadczenia złożonego przez senatora Macieja Łuczaka podczas 10. posiedzenia Senatu RP w dniu 12.02.2016 r. w sprawie p. J.B., uprzejmie wyjaśniam.

Zagadnienia dotyczące ustalania uprawnień do świadczeń emerytalnych dla osób wykazujących aktywność zawodową w co najmniej dwóch państwach członkowskich Unii Europejskiej regulują wewnętrzne przepisy państw, w których taka aktywność była wykonywana oraz przepisy rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 i nr 987/2009 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego.

W świetle postanowień ww. rozporządzeń, ubezpieczony posiadający okresy ubezpieczenia w Polsce i innych państwach członkowskich (w tym w Belgii) może uzyskać prawo do emerytury ze wszystkich państw członkowskich, w których przebył okresy ubezpieczenia, o ile spełni warunki wymagane do nabycia uprawnień do świadczeń przewidziane w ustawodawstwie krajowym każdego z ww. państw członkowskich.

Zgodnie z przepisami art. 45 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 data złożenia wniosku w instytucji jednego państwa jest wiążąca dla wszystkich instytucji ustalających uprawnienia, przy czym w wyniku złożenia wniosku w instytucji jednego z państw członkowskich, instytucja ta – w myśl art. 47 ust. 4 ww. rozporządzenia nr 987/2009 – zobowiązana jest do wszczęcia postępowania o przyznanie świadczeń we wszystkich państwach, w których zainteresowany był ubezpieczony.

Powyższe nie dotyczy wyłącznie sytuacji określonej w art. 45 ust. 6 rozporządzenia nr 987/2009 tj. sytuacji, w której wnioskodawca nie wskaże przebytych w innych państwach okresów ubezpieczenia lub zamieszkania.

Dodatkowo należy podkreślić, że określone w art. 50 ust. 1 ww. rozporządzenia 883/2004 uprawnienie zainteresowanego do odroczenia przyznania emerytury na podstawie ustawodawstwa wskazanego państwa członkowskiego, nie zwalnia instytucji przyjmującej wniosek z obowiązku wszczęcia postępowania międzynarodowego, w tym przekazania instytucjom uczestniczącym w tym postępowaniu informacji dotyczącej wniesienia wniosku o odroczenie.

Pan J.B., którego dotyczy oświadczenie senatora Macieja Łuczaka, zgłosił w dniu 19.10.2015 r. – w Oddziale ZUS w Chorzowie właściwym dla miejsca zamieszkania – wniosek o emeryturę na stosowanym w ZUS formularzu ZUS Rp – 1E, przy czym w pkt 10 tego wniosku wskazał, że posiada okresy ubezpieczenia za granicą w państwie członkowskim UE. Oddział w Chorzowie, w ramach kompletowania wniosku przesłał Panu B. w dniu 26.10.2015 r. wymagany w postępowaniu formularz E 207 – Informacje dotyczące przebiegu ubezpieczenia, który po wypełnieniu został przez ww. zwrócony do tego organu i w którym wskazano okres pracy w Belgii, oraz numer belgijskiego ubezpieczenia.

Z dokumentacji znajdującej się w aktach emerytalnych wynika, że zarówno przy składaniu wniosku jak i w trakcie jego uzupełniania, zainteresowany nie zgłosił żądania odroczenia wniosku o przyznanie świadczeń na podstawie ustawodawstwa belgijskiego. Prośba Pana B. zawarta we wniosku z dnia 19.10.2015 r. o wyliczenie polskiej emerytury wyłącznie z okresów ubezpieczenia w Polsce, nie stanowiła podstawy do odroczenia wniosku o belgijską emeryturę.

W przypadku zgłoszenia wniosku o świadczenia emerytalno-rentowe podlegające koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego do terenowej jednostki organizacyjnej ZUS właściwej dla miejsca zamieszkania w Polsce, jednostka ta po skompletowaniu wniosku zobowiązana jest do jego niezwłocznego przekazania jednostce realizującej umowy międzynarodowe, pełniącej funkcję polskiej instytucji właściwej. W odniesieniu do wnioskodawców, którzy wykazują okresy ubezpieczenia w Polsce i za granicą, w tym ostatnio w Belgii, jednostką właściwą jest I Oddział ZUS w Warszawie – Wydział Realizacji Umów Międzynarodowych. W tej sytuacji Oddział ZUS w Chorzowie wniosek Pana B. o emeryturę z tytułu okresów ubezpieczenia przebytych w Polsce i w Belgii prawidłowo przekazał do I Oddziału ZUS w Warszawie.

W wyniku rozpatrzenia ww. wniosku, Oddział ZUS w Warszawie w dniu 4.02.2016 r. wydał decyzję z urzędu o przeliczeniu kapitału początkowego w związku z ustawą z 21.06.2013 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2013 r., poz. 960), a następnie w dniu 8.02.2016 r. decyzję o ustaleniu prawa do emerytury poczynając od 18.11.2015 r. tj. od daty osiągnięcia przez Pana B. wieku 65 lat i 9 miesięcy uprawniającego do świadczenia. Wypłata emerytury została wstrzymana na podstawie art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych do czasu ustania zatrudnienia u pracodawcy, na rzecz którego zainteresowany kontynuował to zatrudnienie w dacie złożenia wniosku i nabycia prawa do emerytury.

Jednocześnie w dniu 15.02.2016 r. organ rentowy, po skompletowaniu i sporządzeniu na wymaganym unijnym formularzu E 202 PL, wniosek o przyznanie emerytury przesłał w celu rozpatrzenia do belgijskiej instytucji ubezpieczeniowej.

Z przykrością potwierdzam, że decyzja w sprawie polskiej emerytury została wydana przez Oddział ZUS z opóźnieniem, przy czym opóźnienie wynikało z dużej liczby wniosków jakie wpłynęły do Oddziału ZUS, a nie z konieczności uzyskania z instytucji

belgijskiej potwierdzenia okresów ubezpieczenia przebytych przez Pana B. na terenie Belgii. Na skargę Pana B. z dnia 12.02.2016 r. dotyczącą przewlekłego załatwiania wniosku o polską emeryturę, odpowiedzi pismem z dnia 29.02.2016 r. udzielił Zastępca Dyrektora Oddziału ZUS w Warszawie.

W związku z dostarczeniem do Oddziału przez zainteresowanego świadectwa pracy potwierdzającego ustanie zatrudnienia, w dniu 29.02.2016 r. została wydana decyzja o podjęciu wypłaty emerytury – należności wynikające z decyzji przekazano na wskazany rachunek bankowy.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że dokumentacja znajdująca się w aktach emerytalnych, w szczególności robocze notatki pracowników Oddziału ZUS potwierdzają kontakty telefoniczne Pana B. z Wydziałem Realizacji Umów Międzynarodowych w dniach 13.01.2016 r., 28.01.2016 r. oraz 12.02.2016 r. Dokumentacja nie potwierdza jednak, aby zainteresowanemu podczas telefonicznych kontaktów udzielano nieprawdziwych informacji.

Przekazując powyższe wyjaśnienia, pragnę dodatkowo poinformować, że w ostatnim czasie odnotowano znaczny wzrost liczby wniosków o emerytury i renty wpływających – zgodnie z właściwością – do I Oddziału ZUS w Warszawie, który spowodował zakłócenia w sprawnej i terminowej realizacji zadań przez tę jednostkę. W celu poprawy sytuacji kierownictwo Zakładu podjęło szereg działań, w tym m.in. wdrożono program naprawczy, wprowadzono zmiany organizacyjne i kadrowe, a także część zadań realizowanych przez tę jednostkę powierzono nowo utworzonej jednostce ZUS realizującej umowy międzynarodowe.

Wyrażam nadzieję, że podjęte działania w najbliższym czasie przyniosą oczekiwane efekty.

Z poważaniem

z up. PREZESA ZAKŁADU
CZŁONEK ZARZĄDU
Elżbieta Łopacińska

Oświadczenie senatora Roberta Mamąta

skierowane do ministra sprawiedliwości Zbigniewa Ziobry oraz prokuratora generalnego Andrzeja Seremeta

Szanowni Panowie Ministrowie!

Zwracam się z prośbą o wnikliwe zbadanie sprawy, która niezwykle mnie zbulwersowała. Sprawa wydaje się być zawitą w swym charakterze, a w perspektywie niemającą satysfakcjonującego i sprawiedliwego finału dla pokrzywdzonego A.S., który zwrócił się do mojego biura o pomoc. Przedmiotem sprawy jest niezapłacone wynagrodzenie opiewające na kwotę 292 370 zł za wykonane roboty elektryczne przy budowie pawilonu handlowo-usługowego (...) w O.

Prowadzący działalność gospodarczą ZRI – Zakład Robót Instalacyjnych w O. w dniu 12 stycznia 2016 r. A.S. złożył powtórny wniosek do Prokuratury Rejonowej w O. o wznowienie postępowania dotyczącego świadomego doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem podwykonawcy robót branży elektrycznej, gdyż pomimo dochodzenia roszczeń na drodze postępowania sądowego wynagrodzenia nie otrzymał.

Niezrozumiała jest decyzja prokuratury, która w dniu 19 stycznia br. odmówiła wszczęcia postępowania, uzasadniając, że nowe okoliczności przedstawione przez A.S. nie są wystarczające. Podobna sytuacja miała miejsce w dniu 27 listopada 2013 r. Wówczas postanowienie o umorzeniu uzasadniono brakiem znamion czynu zabronionego. Również Sąd Okręgowy w Warszawie w dniu 31 października 2014 r. oraz sąd apelacyjny oddaliły powództwo A.S., uzasadniając, iż inwestor, tj. (...) SA z siedzibą w Ł., nie posiadał wiedzy o wykonywaniu robót przez podwykonawców. Sądy I i II instancji swoje decyzje oparły na oświadczeniu generalnego wykonawcy, firmy (...), że wykonywał on roboty siłami własnymi, bez udziału podwykonawców. Oświadczenie to oparte jest na nieprawdzie, gdyż (...) to firma jednoosobowa. Oczywiście jest więc, że w trakcie realizacji inwestycji firma (...) musiała posiłkować się podwykonawcami, czego był świadom inwestor, podpisując umowę z (...) w dniu 27 lipca 2012 r., gdzie taka klauzula została zawarta.

Po wnikliwej analizie wszystkich informacji i okazanych dokumentów, nie wykluczając zмовy pomiędzy firmami (...) i (...) przeciwko ZRI, wywnioskowałem, że wiele wątków, faktów i dowodów zostało jawnie pominiętych i niedbale rozpatrzonych przez Prokuraturę Rejonową w O., co mogło mieć wpływ na zasadność decyzji sądowych. Chciałbym również zwrócić uwagę na fakt, że powyższy organ nie wykazał należytej staranności w trakcie prowadzonego postępowania, a wręcz odnosi się wrażenie, że już na samym początku rozpatrywania sprawy postawił przed A.S. mur, który okazał się niemożliwy do przebiccia, uniemożliwił doprowadzenie do sprawiedliwego dla poszkodowanego zakończenia sprawy.

W związku z zaistniałymi nieprawidłowościami proszę o interwencję w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku
Robert Mamąta

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE SPRAWIEDLIWOŚCI**

Warszawa, 3 marca 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem Pana Senatora Roberta Mamątowa, złożonym podczas 10. posiedzenia Senatu RP w dniu 12 lutego 2016 r. i skierowanym do Ministra Sprawiedliwości oraz Prokuratora Generalnego w sprawie niezapłaconego wynagrodzenia za roboty elektryczne przy budowie pawilonu handlowo-usługowego (...) w O. uprzejmie wskazuję, że zagadnienia poruszone w oświadczeniu pozostają poza kompetencjami Ministra Sprawiedliwości.

Przekazane oświadczenie formułuje przede wszystkim wątpliwości co do prawidłowości działań prokuratury w wyżej wymienionej sprawie, a zatem do udzielenia odpowiedzi w tym zakresie właściwy jest Prokurator Generalny, do którego także zostało skierowane oświadczenie Pana Senatora.

W odniesieniu natomiast do działań sądów powszechnych, o których wspomniano w oświadczeniu, należy zauważyć, że przedstawione uwagi dotyczą wprost treści wyroków Sądu Okręgowego i Sądu Apelacyjnego w Warszawie, które zapadły we wspomnianej na wstępie sprawie. Stosownie zaś do treści przepisu art. 9 oraz 9a §2 ustawy, z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 133 ze zm.) Minister Sprawiedliwości sprawuje jedynie zewnętrzny nadzór nad działalnością administracyjną sądów, a czynności z zakresu tego nadzoru nie mogą obejmować czynności judykacyjnych. Czynności te podlegają wyłącznie kontroli instancyjnej na skutek wniesienia odpowiednich środków zaskarżenia. Minister Sprawiedliwości nie jest zatem władny, aby doprowadzić do zmiany lub uchylenia wydanych przez sąd orzeczeń.

Z poważaniem

Podsekretarz Stanu
w MINISTERSTWIE
SPRAWIEDLIWOŚCI
Łukasz Piebiak

**Odpowiedź
ZASTĘPCY
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 31.03.2016 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

W odpowiedzi na pismo z dnia 19 lutego 2016 roku, przy którym zostało przesłane oświadczenie złożone w dniu 12 lutego 2016 roku, na 10. posiedzeniu Senatu przez Senatora Rzeczypospolitej Polskiej – Pana Roberta Mamąta, dotyczące nieprawidłowości w toku prowadzenia postępowania przygotowawczego sygn. akt 1 Ds. 1025/13 Prokuratury Rejonowej w O. uprzejmie informuję, iż powyższe postępowanie przygotowawcze zostało poddane analizie w Prokuraturze Okręgowej w O.

Z informacji przedstawionej przez Prokuratora Okręgowego w O. wynika, iż w dniu 23 września 2013 roku Prokurator Rejonowy w O. wszczął śledztwo o czyn z art. 286 §1 k.k., którego podstawą było zawiadomienie złożone przez A.S. właściciela Zakładu Robót Instalacyjnych „ZRI” w O. Postępowanie to zostało powierzone do prowadzenia Komendzie Miejskiej Policji w O. Z treści doniesienia wynikało, iż w dniu 28 lutego 2012 roku pokrzywdzony zawarł umowę z firmą (...) z siedzibą w Warszawie na wykonanie robót instalacyjnych na terenie budowy pawilonu (...) w O. Firma (...), reprezentowana przez Prezesa M.K. zlecenie wykonywania prac otrzymała w związku z zawartą z (...) umową na wykonanie obiektu, natomiast firma „ZRI” miała prowadzić prace jako podwykonawca. Zgodnie z umową, wynagrodzenie zakład A.S. miał otrzymywać w ratach. Pierwsza faktura z dnia 25 stycznia 2013 roku na kwotę 130.380 zł została w całości opłacona, druga z dnia 28 lutego 2013 roku została opłacona tylko w części, tj. w kwocie 100.000 zł, trzecia z dnia 2 maja 2013 roku wystawiona na kwotę 207.870 zł w ogóle nie została zapłacona. Końcowo Zakładowi Robót Instalacyjnych nie wypłacono wynagrodzenia w łącznej kwocie 292.370 zł. Pokrzywdzony ustalił, że firma (...) z tytułu zawartej umowy, zapłaciła Spółce (...) kwotę 615.000 zł, w związku z czym uznał iż został oszukany, gdyż pomimo uzyskania zapłaty, jemu – jako podwykonawcy, nie przekazano pieniędzy za wykonane prace.

W skierowanych do Policji wytycznych prokurator zlecił zebranie dokumentów dotyczących zawarcia umowy o wykonanie robót instalacyjnych oraz przesłuchanie Prezesa (...), syndyka masy upadłościowej tej spółki (... od 1 sierpnia 2013 roku był w upadłości), a także uzyskanie informacji o istniejącym zadłużeniu w Urzędzie Skarbowym.

Po wykonaniu powyższych czynności prokurator w dniu 29 listopada 2013 roku zatwierdził postanowienie o umorzeniu śledztwa wobec braku w czynnie znamion czynu zabronionego – na podstawie art. 17 §1 pkt 2 k.p.k. Pokrzywdzony nie składał zażalenia na powyższe postanowienie. W uzasadnieniu decyzji prokurator powołał się na ustalenia dotyczące dobrej kondycji Spółki (...) w latach 2010–2012, kiedy to firma wypracowywała zyski, które to okoliczności potwierdzały zabezpieczone w sprawie dokumenty (bilanse, sprawozdania finansowe spółki, informacje z ZUS i Urzędu Skarbowego), a także zeznania Prezesa (...) – M.K. oraz syndyka masy upadłościowej. Z przytoczonej argumentacji wynika, iż kłopoty firmy (...) zaczęły się w trakcie wykonywania budynku dla (...) i wynikały z wykonania prac dodatkowych, nieobjętych umową, których konieczność przeprowadzenia wystąpiła w trakcie budowy i za które nie uzyskano wynagrodzenia. W tej sytuacji Prokurator Rejonowy w O. uznał, że brak jest podstaw do przyjęcia, że (...) podpisując umowę z A.S. działał z góry powziętym zamiarem niewywiązania się z przyjętych na siebie zobowiązań.

Prokurator Okręgowy w O. po przeprowadzeniu analizy sprawy, uznał, że zgromadzony materiał dowodowy jest niekompletny i wymaga uzupełnienia. W toku postępowania nie przeprowadzono dowodu z przesłuchania przedstawiciela firmy (...) na

okoliczność, czy rzeczywiście Spółka (...) wykonał dodatkowe roboty, na jaką kwotę, czy przedmiotowa należność jest sporna i jak brzmiały ustalenia pomiędzy tymi podmiotami. Ponadto z umowy zawartej przez firmę (...) z (...) wynika, że (...) mógł zatrudniać podwykonawców, ale zobowiązany został do przedstawienia ich listy inwestorowi. Płatność za roboty miała następować etapami, po przedstawieniu przez (...) oświadczeń podwykonawców, że ich roszczenia z tytułu wykonania robót zostały zaspokojone. Końcowa płatność (5% wartości robót) miała nastąpić po złożeniu oświadczeń podwykonawców o uregulowaniu należności, a (...) miał być uprawniony do dokonania płatności bezpośrednio na ich rzecz. W toku śledztwa nie wyjaśniono, dlaczego postanowienia umowy, zabezpieczające podwykonawców, nie zostały zrealizowane.

Pismem z dnia 11 stycznia 2016 roku A.S. zwrócił się do Prokuratury Rejonowej w O. z wnioskiem o podjęcie postępowania, który nie został uwzględniony. We wniosku podniósł między innymi, iż Zakład Robót Instalacyjnych wystąpił do Sądu Okręgowego w Warszawie z powództwem przeciwko (...) o zapłatę spornych pieniędzy. Powództwo to zostało oddalone, gdyż Sąd uznał, iż (...), nie może odpowiadać solidarnie z firmą (...), bowiem nie wiedział o podwykonawcy. Pokrzywdzony przedstawił kopię oświadczenia o samodzielnym wykonywaniu robót na terenie inwestycji, które nie posiadało daty i nie zawierało prawdziwych danych. W swym wniosku A.S. podniósł również, że cena za wykonanie obiektu została zaniżona do kwoty 3.6500.000 zł.

W ocenie Prokuratora Okręgowego w O. nie wyjaśniono wszystkich istotnych okoliczności sprawy przed podjęciem decyzji o umorzeniu śledztwa. Ponadto wskazał, iż w związku z nowymi okolicznościami podanymi przez pokrzywdzonego w swym wniosku, konieczne będzie wykonanie dalszych czynności, zmierzających do wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności zdarzenia. Podkreślił, że zasadne będzie dokonanie oględzin akt sprawy cywilnej Sądu Okręgowego w Warszawie z powództwa A.S. przeciwko firmie (...) i ustalenie, na tej podstawie, okoliczności związanych z przedmiotem zawieranych umów pomiędzy inwestorem a wykonawcą i podwykonawcami.

Mając na uwadze potrzebę kontynuowania postępowania w sprawie oszustwa na szkodę A.S. Prokurator Okręgowy w O. skierował do Prokuratora Rejonowego w O. pismo, w którym polecił rozważenie zasadności podjęcia śledztwa sygn. 1 Ds. 1025/13 i dokonanie analizy zachowania M.K. w kontekście wypełnienia przez niego znamion innych czynów zabronionych.

ZASTĘPCA
PROKURATORA GENERALNEGO
Krzysztof Sierak

Oświadczenie senatora Łukasza Mikołajczyka*skierowane do ministra zdrowia Konstantego Radziwiłła*

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z licznie docierającymi do mnie sygnałami chciałbym zwrócić uwagę na problem związany z brakiem konkretnych działań i profilaktyki zmierzającej do wczesnego wykrywania nowotworu siatkówki, tzw. siatkówczaka, u maleńkich dzieci.

Siatkówczak to najczęstszy nowotwór złośliwy oka u dziecka. Późno rozpoznany może prowadzić do przerzutów i do śmierci dziecka. Na szczęście współczesna medycyna pozwala w ponad 90% przypadków na uratowanie życia, a w wielu sytuacjach także zachowanie widzenia przynajmniej w jednym oku. Siatkówczak to po nerwiaku zarodkowym najczęściej diagnozowany nowotwór u dzieci do trzeciego miesiąca życia. Stanowi około 3% wszystkich nowotworów wieku dziecięcego. Stwierdza się go u jednego na 15–20 tysięcy urodzonych dzieci.

Niestety obecnie w Polsce w przeważającej części diagnozowanie odbywa się zbyt późno. Zwykle rodzic podejmuje działania dopiero w momencie, gdy widzi charakterystyczny odblask w oku swojego dziecka (leukokoria). Dzieje się to zazwyczaj około 7–8 miesiąca życia, a wówczas często jest już za późno, by móc uratować oko, nie mówiąc już o widzeniu. Gdyby ta choroba, ten nowotwór był kontrolowany już we wczesnym jego stadium, można byłoby uniknąć wielu niepotrzebnych zabiegów na małym organizmie. W przekonaniu wielu osób badania przesiewowe wzroku noworodków zaraz po ich urodzeniu oraz w okresie kilku miesięcy po narodzinach byłyby szansą dla wielu dzieci. Obecnie taka profilaktyka prowadzona jest w przypadku przesiewowego badania słuchu.

Jeszcze jedną dość istotną sprawą jest problem małej świadomości społecznej dotyczącej tak rzadkiej choroby, jaką jest siatkówczak. Pragnę wspomnieć, iż w połowie listopada 2012 r. w Kielcach przeprowadzono profilaktyczną akcję „Spójrz dziecku w oczy” pod kierownictwem kierownika Kliniki Okulistyki Centrum Zdrowia Dziecka. W ramach tego projektu przebadano ponad 200 dzieci. W moim przekonaniu lepsza i daleko idąca profilaktyka niemowląt odciążałaby również budżet naszego państwa, gdyż leczenie chorób nowotworowych jest bardzo kosztowne.

Szanowny Panie Ministrze, mając na względzie wskazane okoliczności i dobro najmłodszych pacjentów, zwracam się o zajęcie stanowiska w przedstawionej przeze mnie sprawie.

*Z poważaniem
Łukasz Mikołajczyk*

Odpowiedź

Warszawa, 2016.03.10

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem nr BPS/043-10-130/16 przedłożonym przez Pana Łukasza Mikołajczyka, Senatora, przekazanym przy piśmie Pani Marii Koc, Wicemarszałka Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 19 lutego 2016 roku w sprawie problemów związanych z brakiem profilaktyki zmierzającej do wczesnego wykrywania nowotworu siatkówki tzw. „siatkówczaka”, uprzejmie wyjaśniam.

Zgodnie z danymi, przekazanymi przez Konsultanta Krajowego w dziedzinie onkologii i hematologii dziecięcej, częstość występowania siatkówczaka wynosi ok. 3,7 przypadków/1mln dzieci do 14 roku życia. W Polsce odnotowuje się od 17 do 22 nowych rozpoznań rocznie. Tak więc, wśród nowotworów wieku dziecięcego jest to choroba rzadka. Ponad połowa przypadków to nowotwory występujące sporadycznie, druga część pacjentów ma nowotwory genetycznie uwarunkowane, o rodzinnym występowaniu.

Prawie wszystkie rozpoznania siatkówczaka ustalone są do 3–4 roku życia. W przypadku postaci obuocznej zazwyczaj następuje to w okresie niemowlęcym. Obecnie w przypadku siatkówczaka genetycznie uwarunkowanego, występującego rodzinnie, badania kierunku wczesnego rozpoznania wykonuje się u już noworodków. Również u wszystkich wcześniaków wykonywane są badania okulistyczne po urodzeniu, a także prowadzone jest regularne monitorowanie okulistyczne w późniejszych okresach czasu.

Badania okulistyczne u pozostałych dzieci, zwłaszcza w okresie niemowlęcym i do 2 roku życia powinny być wykonywane w momencie pojawienia się jakichkolwiek objawów ze strony narządu wzroku. Najczęściej pojawiającym się objawem pierwszego stadium siatkówczaka (61%) jest leukokoria, czyli objaw okulistyczny, polegający na pojawieniu się białego refleksu źrenicznego (zamiast prawidłowego czerwonego) w momencie oświetlenia źrenicy za pomocą retinoskopu, specjalistycznego urządzenia wykorzystywanego w okulistyce. Kolejnym objawem występującym najczęściej (22%) jest zez (rozbieżny) oraz zaburzenia widzenia (5%) występujące u dzieci starszych.

W przypadku podejrzenia nowotworu okulista musi wykonać badanie dna oka po rozszerzeniu źrenicy i najlepiej w znieczuleniu ogólnym. Dlatego ważne jest zwiększenie świadomości lekarzy podstawowej opieki zdrowotnej na kierowanie dzieci, u których podczas badań profilaktycznych przeprowadzanych u dzieci stwierdzono objawy mogące świadczyć o wystąpieniu choroby nowotworowej oka, do badania okulistycznego, a okuliści powinni mieć świadomość możliwości wystąpienia nowotworu gałki ocznej u małego dziecka.

W związku z tym, że przy realizacji badań profilaktycznych istotna jest ich efektywność czyli relacja kosztów badania profilaktycznego, prawdopodobieństwa wykrycia nowotworu i dostępności do badań uważam, że większe znaczenie mają odpowiednie szkolenia lekarzy, w tym specjalizacyjne, dotyczące rozpoznawania wczesnych objawów choroby nowotworowej u dziecka, niż ewentualne wprowadzenie badań przesiewowych okulistycznych dla wszystkich dzieci przed ukończeniem 2 roku życia. Oczywiście, jeśli byłaby możliwość dysponowania odpowiednią liczbą specjalistów okulistyki dziecięcej, z odpowiednim wyposażeniem, wówczas niewątpliwie wskazane byłoby wprowadzenie populacyjnych badań przesiewowych.

Chciałbym w tym miejscu poinformować, iż w ramach Narodowego programu zwalczania chorób nowotworowych realizowanego do 31 grudnia 2015 r. na podstawie ustawy z dnia 1 lipca 2005 r. o ustanowieniu programu wieloletniego „Narodowy program zwalczania chorób nowotworowych” (Dz. U. Nr 143, poz. 1200, z późn. zm.) realizowane było zadanie pn.: „Program opieki nad rodzinami wysokiego, dziedzicz-

nie uwarunkowanego ryzyka zachorowania na nowotwory złośliwe – Moduł III – Profilaktyka oraz wczesne wykrywanie nowotworów złośliwych w rodzinach z rzadkimi zespołami dziedzicznej predyspozycji do nowotworów – siatkówczak”, którego celem była identyfikacja możliwie największej liczby rodzin z predyspozycją dziedziczną do siatkówczaka (wewnątrzgałkowy nowotwór złośliwy oka) i objęcie ich opieką ukierunkowaną na możliwie najwcześniejsze rozpoznanie, a także na aktywną prewencję zachorowań na wskazany nowotwór.

W 2015 r. na ten cel przeznaczone zostały środki finansowe w wysokości 52 800,00 zł.

W 2015 r. zidentyfikowano w ramach tego programu 30 nowych rodzin najwyższego i wysokiego ryzyka zachorowania na siatkówczaka oraz wykryto 58 nowotworów siatkówczaka.

W związku z zakończeniem realizacji Narodowego programu zwalczania chorób nowotworowych z dniem 31 grudnia 2015 r., w dniu 3 listopada 2015 r. Rada Ministrów przyjęła Uchwałę nr 208 w sprawie ustanowienia programu wieloletniego na lata 2016–2024 pod nazwą „Narodowy Program Zwalczania Chorób Nowotworowych”.

Istotnym elementem nowego Programu będą działania z zakresu profilaktyki i diagnostyki nowotworów.

W ramach priorytetu pn. Profilaktyka wtórna, diagnostyka oraz wykrywanie nowotworów planuje się m.in. podejmowanie działań mających na celu zwiększenie dostępności do metod wczesnego rozpoznawania nowotworów oraz realizację działań z zakresu diagnostyki molekularnej i genetycznej opieki onkologicznej, poprzez objęcie osób z grupy wysokiego ryzyka zachorowania na nowotwory programem corocznych badań ukierunkowanych na ich wczesne rozpoznanie, w tym nowotworu siatkówczaka.

Jednym z głównych priorytetów nowego Programu jest *Edukacja onkologiczna*, która złożona będzie z działań mających na celu rozwój i upowszechnianie nauczania onkologii w kształceniu przeddyplomowym i podyplomowym lekarzy, lekarzy dentyistów, pielęgniarek, położnych, psychologów oraz przedstawicieli innych zawodów medycznych. W ramach kierunku: *Szkolenia z zakresu onkologii dla lekarzy* będą prowadzone szkolenia mające na celu poprawę poziomu wiedzy lekarzy niebędących specjalistami onkologami z zakresu diagnostyki onkologicznej, zasad kierowania na leczenie i opieki nad chorymi po leczeniu onkologicznym. Ponadto szkolenia będą obejmować również zagadnienia z zakresu edukacji ukierunkowanej na wiedzę o nowotworach charakteryzujących się tendencją wzrostową w zakresie zachorowalności i umieralności, biorąc pod uwagę ocenę epidemiologiczną i czynniki prognostyczne.

Obecnie w Polsce ostateczne diagnozowanie i leczenie specjalistyczne siatkówczaka prowadzone jest w Instytucie Pomnik – Centrum Zdrowia Dziecka IP-CZD) w Warszawie oraz w Klinice Okulistyki Collegium Medicum Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie. Biorąc pod uwagę liczbę rozpoznań rocznie siatkówczaka te 2 ośrodki są wystarczające do objęcia opieką specjalistyczną wszystkich dzieci z rozpoznaniem siatkówczaka w Polsce. W IP CZD w Warszawie w ubiegłym roku została wprowadzona nowatorska metoda leczenia dotętniczego siatkówczaka, która stosowana jest w kilkunastu ośrodkach w świecie. Wcześniej pacjenci z Polski wyjeżdżali na ten typ terapii głównie do Londynu, obecnie jest to możliwe w Polsce.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Sekretarz Stanu
Jarosław Pinkas

Oświadczenie senatora Andrzeja Misiółka

skierowane do ministra zdrowia Konstantego Radziwiłła

Dnia 3 grudnia 2015 roku weszła w życie ustawa o zdrowiu publicznym, regulująca kwestie dotyczące koordynacji działań w zakresie zdrowia publicznego, która kładzie nacisk na profilaktykę i promocję zdrowia. Zadania z zakresu zdrowia publicznego realizują współdziałające ze sobą organy administracji rządowej, państwowe jednostki organizacyjne, w tym agencje wykonawcze, a także jednostki samorządu terytorialnego realizujące zadania własne polegające na promocji lub ochronie zdrowia.

W realizacji zadań z zakresu zdrowia publicznego mogą uczestniczyć podmioty, których cele statutowe lub przedmiot działalności dotyczą spraw objętych ww. zadaniami, w tym organizacje pozarządowe i podmioty, o których mowa w art. 3 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 roku o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie.

Zgodnie z ustawą o zdrowiu publicznym organizacje pozarządowe realizujące zadania z zakresu zdrowia publicznego nie mogą ubiegać się o środki finansowe w oparciu o procedury postępowania zawarte w ustawie z dnia 24 kwietnia 2003 roku o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie. Muszą natomiast stosować procedury uregulowane w niniejszej ustawie. Zadania z zakresu zdrowia publicznego realizuje się na podstawie konkursów ofert, nie ma tzw. małych grantów, inicjatywy własnej ani inicjatywy lokalnej. Do realizacji zadań z zakresu zdrowia publicznego, których wykonywanie rozpoczęło się przed dniem wejścia ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Do dziś nie ma aktów wykonawczych do ustawy o zdrowiu publicznym.

Uprzejmie proszę o rozwianie następujących wątpliwości.

1. Na jakiej podstawie należy ogłaszać konkursy ofert na programy polityki zdrowotnej, czy na podstawie ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 581 z późn. zm.), czy na podstawie nowej ustawy o zdrowiu publicznym?

2. Jakie zadania obejmuje obszar aktywności fizycznej? Czy należy je rozumieć zgodnie z definicją zawartą w art. 2 ustawy z dnia 5 czerwca 2010 roku o sporcie (Dz. U. z 2014 roku, poz. 715 z późn. zm.), która to ustawa rozróżnia aktywność fizyczną od kultury fizycznej (ustawa o zdrowiu publicznym nie zawiera definicji obszaru aktywności fizycznej oraz nie wprowadza zmian w ustawie o sporcie)?

3. Czy realizacja zadań z zakresu zdrowia publicznego musi być poprzedzona opracowaniem programów profilaktycznych czy zdrowotnych, czy wystarczy tylko określenie zadania i ogłoszenie konkursu?

4. Czy wskazanie w NPZ realizatorów jest katalogiem zamkniętym, czy w swoim ogłoszeniu można rozszerzyć ten katalog o inne podmioty?

5. Czy w przypadku realizacji zadań nieuwzględnionych w NPZ w ogłoszeniu można wskazać rodzaj podmiotów, czy też realizatorami zadania mają być podmioty wymienione w art. 3 ust. 2 ustawy?

Andrzej Misiółek

Odpowiedź

Warszawa, 14 marca 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,
odpowiadając na oświadczenie Pana Senatora Andrzeja Misiółka złożone podczas 10. posiedzenia Senatu RP w dniu 12 lutego 2016 r., przekazane przy piśmie z dnia 19 lutego 2016 r. (znak: BPS/043-10-131/16), w sprawie ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zdrowiu publicznym (Dz. U. poz. 1916) i Narodowego Programu Zdrowia, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższego.

Ustawa z dnia 11 września 2015 r. o zdrowiu publicznym, zwana dalej „ustawą o zdrowiu publicznym”, wprowadza nowe rozwiązania mające na celu wsparcie realizacji działań mających na celu budowanie kapitału zdrowotnego ludzi. Art. 13 ustawy o zdrowiu publicznym stanowi, że zadania z zakresu zdrowia publicznego są finansowane ze środków pozostających w dyspozycji: ministra właściwego do spraw zdrowia, w tym ze środków państwowych funduszy celowych, innych ministrów lub centralnych organów administracji rządowej realizujących zadania z zakresu zdrowia publicznego, w tym ze środków państwowych funduszy celowych, oraz agencji wykonawczych i innych państwowych jednostek organizacyjnych, w tym Narodowego Funduszu Zdrowia, a także jednostek samorządu terytorialnego.

Ustawa o zdrowiu publicznym nie uniemożliwia dalszego stosowania przepisów art. 48 i kolejnych ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 581, z późn. zm.). Wobec planowanych do realizacji programów polityki zdrowotnej, jeżeli spełniają warunki określone ustawą z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, stosowanie przepisów tej ustawy należy uznać za właściwe. To do podmiotu upoważnionego do opracowywania, wdrażania, realizowania i finansowania programu należy wybór właściwej podstawy prawnej. Należy zauważyć, że zgodnie z art. 5 pkt 29a ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych programem polityki zdrowotnej jest zespół zaplanowanych i zamierzonych działań z zakresu opieki zdrowotnej ocenianych jako skuteczne, bezpieczne i uzasadnione, umożliwiających osiągnięcie w określonym terminie założonych celów, polegających na wykrywaniu i zrealizowaniu określonych potrzeb zdrowotnych oraz poprawy stanu zdrowia określonej grupy świadczeniobiorców, opracowany, wdrażany, realizowany i finansowany przez ministra albo jednostkę samorządu terytorialnego. Ponadto art. 48 ust. 3 tej ustawy wskazuje, że programy polityki zdrowotnej, które mogą opracowywać, wdrażać, realizować i finansować jednostki samorządu terytorialnego, dotyczą w szczególności:

- 1) ważnych zjawisk epidemiologicznych;
- 2) innych niż określone w pkt 1 istotnych problemów zdrowotnych dotyczących całej lub określonej grupy świadczeniobiorców przy istniejących możliwościach eliminowania bądź ograniczania tych problemów;
- 3) wdrożenia nowych procedur medycznych i przedsięwzięć profilaktycznych.

Powyższe należy interpretować uwzględniając zakres przedmiotowy cytowanej ustawy, określony w jej art. 1.

Ustawa o zdrowiu publicznym określa natomiast zasady finansowania zadań z zakresu zdrowia publicznego, których katalog określono w art. 2 ustawy o zdrowiu publicznym:

- 1) monitorowanie i ocenę stanu zdrowia społeczeństwa, zagrożeń zdrowia oraz jakości życia związanej ze zdrowiem społeczeństwa;
- 2) edukację zdrowotną dostosowaną do potrzeb różnych grup społeczeństwa, w szczególności dzieci, młodzieży i osób starszych;
- 3) promocję zdrowia;

- 4) profilaktykę chorób;
- 5) działania w celu rozpoznawania, eliminowania lub ograniczania zagrożeń i szkód dla zdrowia fizycznego i psychicznego w środowisku zamieszkania, nauki, pracy i rekreacji;
- 6) analizę adekwatności i efektywności udzielanych świadczeń opieki zdrowotnej w odniesieniu do rozpoznanych potrzeb zdrowotnych społeczeństwa;
- 7) inicjowanie i prowadzenie badań naukowych oraz współpracy międzynarodowej w zakresie zdrowia publicznego;
- 8) rozwój kadr uczestniczących w realizacji zadań z zakresu zdrowia publicznego;
- 9) ograniczanie nierówności w zdrowiu wynikających z uwarunkowań społeczno-ekonomicznych;
- 10) działania w obszarze aktywności fizycznej.

Ponadto, odnosząc się tym samym do pytania o konieczność poprzedzania realizacji zadań z zakresu zdrowia publicznego opracowywaniem programów profilaktycznych czy zdrowotnych, należy zauważyć, że ustawa o zdrowiu publicznym odnosząc się do szerokiego wachlarza zadań z zakresu zdrowia publicznego nie nakazuje takiego opracowania, a jedynie wskazuje na możliwy do zastosowania tryb powierzenia realizacji zadań. Mając jednak na uwadze konieczność podejmowania działań efektywnych i skutecznych zasadnym jest określanie przez podmioty zadań, które będą zgodne z aktualną wiedzą i ich jakość jest zweryfikowana przez np.: Agencję Oceny Technologii Medycznych i Taryfikacji, Instytut Psychiatrii i Neurologii, Państwową Agencję Rozwiązywania Problemów Alkoholowych, Krajowe Biuro ds. Przeciwdziałania Narkomanii czy Ośrodek Rozwoju Edukacji.

Podnosząc kwestię interpretacji ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zdrowiu publicznym w zakresie użytego określenia „działania w obszarze aktywności fizycznej” (art. 2 pkt 10) należy dokonać wykładni językowej, będącej podstawowym sposobem interpretacji przepisów prawnych, uwzględniając cel nadrzędny ustawy, tj. wydłużenie życia w zdrowiu ludności Rzeczypospolitej Polskiej i poprawę jakości życia związanej ze zdrowiem oraz ograniczanie społecznych nierówności w zdrowiu, co jest jednocześnie celem strategicznym procedowanego obecnie rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie Narodowego Programu Zdrowia na lata 2016–2020, wydawanego na podstawie art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zdrowiu publicznym.

Odnosząc się do kwestii realizatorów zadań z zakresu zdrowia publicznego, należy wskazać, że określono ich w art. 3 ustawy o zdrowiu publicznym. Art. 3 ust. 1 stanowi, że zadania z zakresu zdrowia publicznego realizują, współdziałając ze sobą, organy administracji rządowej, zgodnie z kompetencjami określonymi w ustawie z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2015 r. poz. 812, z późn. zm.), państwowe jednostki organizacyjne, w tym agencje wykonawcze, a także jednostki samorządu terytorialnego, realizujące zadania własne polegające na promocji lub ochronie zdrowia. Art. 3 ust. 2 wskazuje ponadto, że w realizacji zadań z zakresu zdrowia publicznego mogą uczestniczyć podmioty, których cele statutowe lub przedmiot działalności dotyczą spraw objętych zadaniami określonymi w art. 2 ustawy o zdrowiu publicznym, w tym organizacje pozarządowe i podmioty, o których mowa w art. 3 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2014 r. poz. 1118, z późn. zm.). Art. 3 ust. 5 precyzuje ponadto, że Narodowy Fundusz Zdrowia realizuje zadania z zakresu zdrowia publicznego obejmujące finansowanie świadczeń opieki zdrowotnej na zasadach określonych w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz dofinansowanie programów polityki zdrowotnej na zasadach określonych w art. 48d tej ustawy. Szczegółowy wykaz realizatorów zadań określonych rozporządzeniem Rady Ministrów w sprawie Narodowego Programu Zdrowia na lata 2016–2020 jest obecnie w toku doprecyzowywania. Projekt rozporządzenia został skierowany do uzgodnień, konsultacji publicznych i opiniowania (zgodnie z uchwałą Nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów, M. P. poz. 979) z terminem zgłaszania uwag do 16 grudnia 2015 r. W dniu 24 lutego 2016 r. projekt po uzgodnieniach został przekazany do zaopiniowania ukonstytuowanej już Radzie do spraw Zdrowia Publicznego – zgodnie

z art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy o zdrowiu publicznym. Obecnie trwają prace zmierzające do przekazania projektu pod obrady Stałego Komitetu Rady Ministrów. Należy jednak podkreślić, że ustawa o zdrowiu publicznym weszła w życie w dniu 3 grudnia 2015 r., zatem wymieniony w niej a przytoczony powyżej katalog realizatorów zadań z zakresu zdrowia publicznego jest katalogiem obowiązującym.

Podsumowując Minister Zdrowia wyraża nadzieję na dalsze wspólne z Parlamentem RP kształtowanie prozdrowotnej polityki państwa, nie tylko w ramach realizacji ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zdrowiu publicznym oraz rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie Narodowego Programu Zdrowia na lata 2016–2020.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Marek Tombarkiewicz

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego

skierowane do ministra infrastruktury i budownictwa Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się z zapytaniem w sprawach leżących w kompetencji ministra infrastruktury i budownictwa, a dotyczących transportu publicznego na Pomorzu Zachodnim.

Pomorze Zachodnie to teren tranzytowy w kierunku północ – południe i wschód – zachód. Proszę o informację, na jakim etapie są inwestycje dla linii Szczecin – Poznań, Szczecin – Zielona Góra i dalej na południe, Szczecin – Koszalin – Gdańsk.

Czy nowy rząd planuje zaniechanie modernizacji trasy kolejowej Szczecin – Poznań?

*Z wyrazami szacunku
Grzegorz Napieralski*

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA**

Warszawa, 16 marca 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Pana Grzegorza Napieralskiego, Senatora RP, w sprawie inwestycji na liniach kolejowych: Szczecin – Poznań, Szczecin – Zielona Góra i dalej na południe oraz Szczecin – Koszalin – Płock, przekazuję poniższe informacje.

Inwestycje obejmujące wskazane przez Pana Senatora linie kolejowe ujęte są na liście podstawowej w Krajowym Programie Kolejowym do 2023 roku w ramach projektów:

1. Prace na linii kolejowej E 59 na odcinku Poznań Główny – Szczecin Dąbie,
2. Prace na linii kolejowej C-E 59 na odcinku Wrocław Brochów/Grabiszyn – Głogów – Zielona Góra – Rzepin – Szczecin Podjuchy,
3. Prace na linii kolejowej nr 202 na odcinku Gdynia Chylonia – Słupsk.

Odnosząc się do projektu pn. „Prace na linii kolejowej E 59 na odcinku Poznań Główny –Szczecin Dąbie” pragnę poinformować, iż nie jest planowane jego zaniechanie. W latach 2012–2014 PKP Polskie Linie Kolejowe SA opracowała studium wykonalności dla przedmiotowego projektu. Projekt otrzymał dofinansowanie z tzw. koperty narodowej instrumentu CEF (Łącząc Europę). W styczniu 2016 r. podpisano dwie z trzech umów na „Wykonanie dokumentacji projektowej i uzyskanie decyzji administracyjnych dla linii kolejowej E 59 na odcinku Poznań Główny – Szczecin Dąbie”. Podpisanie ostatniej umowy planowane jest na kwiecień 2016 r. Po wykonaniu dokumentacji projektowej i uzyskaniu niezbędnych decyzji administracyjnych zawarte zostaną umowy na wykonywanie robót na wymienionych odcinkach.

Odnosząc się do pytania o inwestycje dla linii Szczecin – Zielona Góra i dalej na południe, informujemy, że projekt pn. „Prace na linii kolejowej C-E 59 na odcinku Wrocław Brochów/Grabiszyn – Głogów – Zielona Góra – Rzepin – Szczecin Podjuchy”

jest finansowany z Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko 2014–2020. Obecnie trwa opracowywanie studium wykonalności dla projektu. Zakończenie prac w tym zakresie planowane jest na październik 2016 r. Termin ogłoszenia postępowania przetargowego na wykonanie robót jest uzależniony od decyzji Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska (dalej „RDOŚ”). Jeżeli decyzja RDOŚ nie będzie obowiązywała do dokonania oceny oddziaływania na środowisko, ogłoszenie przetargu planowane jest na luty 2017 r. W przypadku gdy dokonanie oceny będzie konieczne, ogłoszenie przetargu nastąpi w styczniu 2018 r. Ponadto od 2009 r. na linii kolejowej nr 273 prowadzone są inwestycje w ramach projektu „Modernizacja linii kolejowej nr 273 na odcinku Głogów – Zielona Góra – Rzepin – Dolna Odra”. W roku 2017 projekt zostanie dodatkowo poszerzony o modernizację łącznic kolejowych nr 821 i 822.

Objęte częścią wystąpienia Pana Senatora połączenie kolejowe na trasie Szczecin – Koszalin – Gdańsk odbywa się z wykorzystaniem linii kolejowej nr 202. Jak już wskazano na wstępie, na powyższej linii planowana jest realizacja projektu pn. „Prace na linii kolejowej nr 202 na odcinku Gdynia Chylonia – Słupsk”, ujętego w Krajowym Programie Kolejowym do 2023 roku na liście podstawowej projektów finansowanych z Funduszu Spójności. W chwili obecnej trwają prace związane z opracowaniem studium wykonalności projektu, które mają zakończyć się w kwietniu 2016 r. Na ich podstawie zostanie dokonany wybór optymalnego wariantu modernizacji. W zależności od decyzji RDOŚ w sprawie konieczności dokonania oceny oddziaływania na środowisko projekt będzie realizowany w trybie „projektuj i buduj”, bądź też w trybie obejmującym oddzielne wykonanie dokumentacji projektowej oraz robót budowlanych.

Z wyrazami szacunku

Piotr Stomma
PODSEKRETARZ STANU

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego

skierowane do ministra Skarbu Państwa Dawida Jackiewicza

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się z prośbą o udostępnienie raportu przygotowanego przez Ernst & Young Sp. z o.o. we wrześniu 2015 roku w sprawie Polskiej Grupy Promowej na zlecenie Ministerstwa Skarbu Państwa.

We wskazanym raporcie znajdują się założenia formalnoprawne i ekonomiczne koncepcji utworzenia PGP, konstrukcji finansowania przedsięwzięcia oraz harmonogramu czynności niezbędnych do jego wdrożenia. Informacje te są niezbędne w pracach Zachodniopomorskiego Zespołu Parlamentarnego, którego jestem członkiem.

Zespół pracuje w tym momencie nad kwestią krajowej inteligentnej specjalizacji ds. innowacyjnych technologii morskich w zakresie specjalistycznych jednostek pływających, konstrukcji morskich i przybrzeżnych oraz logistyki opartej o transport morski i śródlądowy kluczowej dla naszego regionu.

*Z wyrazami szacunku
Grzegorz Napieralski*

**Odpowiedź
MINISTRA
GOSPODARKI MORSKIEJ
I ŻEGLUGI ŚRÓDLĄDOWEJ**

Warszawa, 5 kwietnia 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

nawiązując do oświadczenia Pana Senatora Grzegorza Napieralskiego złożonego podczas 10. posiedzenia Senatu RP w dniu 12 lutego 2016 r. w sprawie udostępnienia raportu dotyczącego Polskiej Grupy Promowej oraz pisma Ministra Skarbu Państwa z dnia 23 marca 2016 r. (sygn. BM.0730.35.2016(149101)) przekazującego przedmiotowe oświadczenie według właściwości do Ministra Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Raport dotyczący projektu Polska Grupa Promowa został sporządzony przez przedsiębiorstwo Ernst & Young Sp. z o.o. Corporate Finance s.k. (dalej: EY) na zlecenie i ze środków spółek promowych Żegluga Polska SA oraz Polska Żegluga Bałtycka SA, w związku z czym jest to dokument wewnętrzny, stanowiący ich wspólną własność.

Ponadto, w oparciu o uzyskane od spółek informacje, przedmiotowy dokument jest przeznaczony wyłącznie do ich wewnętrznego użytku na mocy umowy z EY zastrzegającej, iż „sporządzone lub udzielone informacje, raporty, porady będą miały na celu udzielenie Klientom pomocy w dokonaniu oceny sytuacji finansowej i perspektyw utworzenia Polskiej Grupy Promowej i prowadzonej przez nią działalności, a zatem nie powinny być wykorzystywane w żadnym innym celu ani przez jakąkolwiek inną osobę. Nasze porady mają charakter poufny i bez naszej uprzedniej pisemnej zgody

nie należy ich cytować ani się na nie powoływać, ani też udostępniać ich jakimkolwiek stronom (innym niż Ministerstwo Skarbu Państwa lub Państwa profesjonalnym doradcóm, wyłącznie w zakresie udzielenia pomocy Spółkom w dokonaniu oceny sytuacji finansowej oraz perspektyw utworzenia Polskiej Grupy Promowej)”.

Reasumując, udostępnienie dokumentu osobom trzecim bez pisemnej zgody EY wiąże się z odpowiedzialnością kontraktową ww. spółek.

Niezależnie od powyższego, ewentualny wniosek Pana Senatora o udostępnienie raportu w oparciu o dyspozycję art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2011 r. Nr 7, poz. 29, Nr 117, poz. 676, z 2012 poz. 1544, z 2015 poz. 1224, 1309), winien być skierowany bezpośrednio do dysponenta raportu, tj. do Żeglugi Polskiej SA oraz Polskiej Żeglugi Bałtyckiej SA, mając na uwadze zachowanie przepisów o tajemnicy prawnie chronionej, a w szczególności przepisów dotyczących tajemnicy przedsiębiorstwa.

Z poważaniem

Marek Gróbarczyk

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego

skierowane do ministra spraw zagranicznych Witolda Waszczykowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się z zapytaniem w sprawach leżących w kompetencji ministra spraw zagranicznych, a dotyczących obecności placówki dyplomatycznej Polski na Dominikanie.

Zwracam się do Pana Ministra o rozważenie wzmocnienia korpusu dyplomatycznego Polski we wspomnianym kraju. Wynika to z zaniepokojenia sytuacjami, o których informują nas media i nasi obywatele, coraz liczniej odwiedzający ten kraj. Z uzyskanych informacji wynika, że Polki i Polacy udający się na Dominikanę albo przebywający tam czasowo lub stale (ok. 60 osób) nie mogą liczyć na opiekę dyplomatyczną na elementarnym poziomie, mimo że Dominikana cieszy się stałym wzrostem zainteresowania ze strony naszych obywateli jako ciekawy kraj turystycznych destynacji.

Wskazano mi, że najbliższa polska placówka dyplomatyczna znajduje się w Kolumbii. W przypadku przedawnienia lub utraty dokumentów sytuacja staje się dramatycznie trudna, także z powodu niskiego poziomu usług pocztowych.

Rządowi Dominikany zależy na intensyfikacji współpracy z Polską, także ze względu na umożliwienie koordynacji działań wymierzonych przeciwko przestępcom, którzy traktują Dominikanę jako miejsce ucieczki i schronienia przed polskim wymiarem sprawiedliwości. W mojej opinii tę okoliczność również należy uwzględnić.

W kontekście powyższych argumentów zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem o możliwość podjęcia działań zmierzających do utworzenia na Dominikanie polskiej, profesjonalnej placówki dyplomatycznej (ambasady lub konsulatu). Czy jest to możliwe? A jeśli tak, to w jakim czasie?

*Z wyrazami szacunku
Grzegorz Napieralski*

Odpowiedź

Warszawa, 10 marca 2016 r.

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie Pana Senatora Grzegorza Napieralskiego w sprawie wzmocnienia polskiej obecności dyplomatycznej w Republice Dominikańskiej, złożone na 10. posiedzeniu Senatu w dniu 12 lutego br., uprzejmie informuję.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych przykłada dużą wagę do utrzymania aktywnego dialogu politycznego z krajami Ameryki Łacińskiej, w tym również państwami karaibskimi i Dominikaną. Dowodem na to może być ostatnia wizyta w Warszawie ambasadorów państw SICA (Stowarzyszenie Integracji Środkowoamerykańskiej, do której również należy Dominikana), którzy mieli okazję spotkać się z ministrem SZ, Panem Witoldem Waszczykowskim oraz Podsekretarz Stanu w MSZ Panią Katarzyną Kacperczyk. Podczas rozmów poruszono najważniejsze kwestie współpracy biregionalnej oraz relacji dwustronnych.

Jednym z założeń polskiej polityki zagranicznej jest dalsze zacieśnienie relacji z Ameryką Łacińską, czemu powinny sprzyjać plany rozszerzenia naszej obecności dyplomatycznej na kontynencie. W pierwszej kolejności – biorąc pod uwagę m.in. perspektywy rozwoju współpracy gospodarczej oraz strategiczne położenie kraju – planujemy odtworzyć Ambasadę RP w Panamie. Liczymy, że nowa placówka będzie wspierać działania polskiej dyplomacji w całej Ameryce Środkowej i na Karaibach.

W Ameryce Łacińskiej funkcjonuje obecnie osiem polskich ambasad: w Argentynie, Brazylii, Chile, Kolumbii, Meksyku, Peru, Wenezueli i na Kubie. W Republice Dominikańskiej swoje placówki utrzymuje tylko pięć krajów UE (Wielka Brytania, Holandia, Niemcy, Francja i Hiszpania). Republika Dominikańska nigdy nie miała placówki w Warszawie. Ambasador akredytowany w Polsce ma obecnie siedzibę w Brukseli (jest akredytowany przy UE i na kilka krajów unijnych). Bieżące relacje polityczne i gospodarcze z Republiką Dominikańską (obroty handlowe za 2015 r. wyniosły zaledwie 32 mln USD) i w żadnym stopniu nie uzasadniają więc otwarcia Ambasady.

Jednocześnie pragnę zapewnić, że MSZ dokłada wszelkich starań, aby być gotowym do niesienia pomocy polskim turystom i obywatelom mieszkającym na Dominikanie. Cyklicznie organizowane są dyżury konsularne w Santo Domingo. Ostatni miał miejsce 24 lutego br.: zgłosiło się 15 osób, większość zainteresowana udziałem w SDM. Na wyspie działają również dwa konsulaty honorowe: w Santo Domingo, kierowany przez Pana Gustawo Vege i w Puerto Plata, kierowany przez Pana Marka Piwońskiego. Dodatkowo, w związku ze zbliżającymi się Światowymi Dniami Młodzieży, powstanie w Santo Domingo specjalny punkt konsularny, a za wydanie wizy nie będą pobierane żadne opłaty.

Mając na uwadze rosnący ruch turystyczny między Polską a Dominikaną, MSZ rozważa możliwość ustanowienia instytucji Generalnego Konsulatu Honorowego.

z up. MINISTRA
SPRAW ZAGRANICZNYCH
Sekretarz Stanu
Jan Dziedziczak

Oświadczenie senatora Jarosława Obremskiego

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra nauki i szkolnictwa wyższego
Jarosława Gowina

Szanowny Panie Ministrze!

W ostatnim czasie nawiązałem kontakt z panią doktor Zytą Ziórą, Polką pracującą w Instytucie Molekularnych Nauk Biologicznych na uczelni University of Queensland w Brisbane w Australii. Obecnie zajmuje się poszukiwaniem nowych antybiotyków, a także działa w grupie, której inicjatywą jest przebadanie wszystkich zsyntetyzowanych na świecie związków chemicznych pod kątem ich antibakteryjności (www.co-add.org).

Dodatkowo pracuje też nad modyfikacją istniejących już antybiotyków, aby podnieść ich aktywność. Projekt dotyczy badań, modyfikacji oraz zastosowania kompleksów srebra z polimerami do leczenia bakteryjnych infekcji skórnych (w tym celu kompleksuje znane antybiotyki z jonami miedzi lub srebra). Nawiązała też kontakt z pracownikami naukowymi Polskiej Akademii Nauk, w tym głównie z profesorem Wojciechem Bałem. W załączniku przesyłam szczegółowe informacje dotyczące projektu.

Pani doktor zwróciła się z pytaniem, czy polski rząd byłby zainteresowany uczestnictwem w tych działaniach i rozwojem współpracy, a także pomocą w znalezieniu dodatkowych partnerów współfinansujących od polskiej strony ich badania. Doktor Zióra ma możliwość aplikowania o duże dofinansowanie z rządu Queensland (1,5 miliona AUD), ale musi wykazać się istniejącą współpracą z przemysłowym partnerem, mającym 25-procentowy wkład w cały projekt, sponsorowany później przez rząd Queensland.

Opisana współpraca polsko-australijska, współfinansowana ze źródeł komercyjnych, w tym także ze strony KGHM, z którym jest to na ostatnim etapie negocjacji, przy niewielkim wsparciu ze strony środków publicznych stanowi ogromną szansę dla rozwoju polskiej gospodarki w sektorze B+R (R&D).

Dodatkowo pani doktor uzyskała informacje o potencjalnym dofinansowaniu ze strony University of Queensland nawet do 20% z tej kwoty, w związku z czym jakakolwiek deklaracja wsparcia ze strony polskiego rządu i MNiSW oraz chęć współpracy może w znacznym stopniu podnieść atrakcyjność całego projektu.

Ponadto dzięki temu projektowi możliwe będzie nawiązanie szerszej współpracy pomiędzy stanem Queensland a chociażby Dolnym Śląskiem, co może przynieść korzyści obu stronom.

W związku z tym kieruję do Pana Ministra następujące pytania.

1. Czy polski rząd oraz ministerstwo, którym Pan kieruje, są w jakikolwiek sposób zainteresowane wsparciem projektu, o którym tu mowa? Jeśli tak, to na jakie konkretne wsparcie może on liczyć.

2. Czy istnieje możliwość pomocy w znalezieniu dodatkowych partnerów współfinansujących od polskiej strony te badania?

3. Czy dostrzega Pan możliwość szerszej współpracy pomiędzy polskim rządem a np. wspomnianym tu australijskim stanem Queensland w innych dziedzinach naukowych? Mogłoby to zaowocować np. wymianą naukowców, programami stażowymi itd.

Z poważaniem
Jarosław Obremski

Odpowiedź

Warszawa, 14 marca 2016 r.

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie Pana Senatora Jarosława Obremskiego, złożone w dniu 12 lutego br. podczas 10. posiedzenia Senatu RP, przekazane przy piśmie z dnia 19 lutego 2016 r. (sygn. BPS/043-10-135/16), uprzejmie wyjaśniam, że Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego stara się wspierać polskich naukowców organizując, we współpracy z agencjami rządowymi – Narodowym Centrum Nauki oraz Narodowym Centrum Badań i Rozwoju, szereg konkursów grantowych, w ramach których możliwe jest pozyskanie środków finansowych na badania naukowe i prace rozwojowe. Resort nauki nie jest jednakże podmiotem, który łączy potencjalnych partnerów we współpracy naukowej.

W kontekście współpracy polsko-australijskiej uprzejmie informuję, że w aktualnym obrocie prawnym nie istnieje umowa między Rzeczpospolitą Polską a Australią, która dotyczy obszaru nauki i szkolnictwa wyższego. Niemniej jednak współpraca naukowa z partnerami australijskimi prowadzona jest aktywnie poprzez działania realizowane przez nadzorowane przez ministerstwo agencje: Narodowe Centrum Badań i Rozwoju (NCBR) oraz Narodowe Centrum Nauki (NCN), jak i same uczelnie.

Na początku 2014 r. NCBR rozpoczęło współpracę z jednostkami australijskimi. Wszystkie działania były podejmowane przy wsparciu Ambasady Australii w Polsce. W marcu 2014 r. odbyła się, na zaproszenie strony australijskiej, wizyta 4-osobowej delegacji NCBR w dwóch uniwersytetach stanu Południowa Australia (Flinders University oraz University of South Australia). Celem wizyty było nawiązanie współpracy z Flinders Partners – spółką Flinders University odpowiedzialną za transfer technologii oraz ITEK (The Technology Commercialization Company of the University of South Australia).

W trakcie wizyty prowadzono rozmowy ukierunkowane na nawiązanie współpracy badawczej naukowców z Polski oraz stanu Południowa Australia. Flinders Partners jest obecnie jednym z partnerów Centrum i oferuje program akceleracyjny w ramach programu GO_GLOBAL.PL. Ponadto, we wrześniu 2014 r. miała miejsce rewizyta przedstawicieli University of South Australia w Warszawie – goście odwiedzili m.in. nowy kampus Uniwersytetu Warszawskiego i siedzibę NCBR.

W październiku 2014 r. cztery kolejne instytucje naukowe (Griffith University, Queensland University of Technology, Deakin University oraz RMIT University) wyraziły duże zainteresowanie kontaktami bilateralnymi, szczególnie w ramach obszarów związanych z trzema programami krajowymi NCBR – GRAFTECH, INNOLOT i INNO-MED, oraz dwoma programami strategicznymi: STRATEGMED oraz TECHMATSTRATEG. W międzyczasie kolejny uniwersytet australijski (University of Sydney) wyraził chęć podjęcia współpracy bilateralnej.

NCBR wypracował trzy płaszczyzny współpracy pomiędzy krajami:

- na poziomie instytutów i uczelni – rolą NCBR jest przekazanie Australijczykom kontaktów do polskich jednostek (beneficjentów NCBR) realizujących projekty w interesujących ich obszarach, a także pomoc w kontaktach z poszczególnymi instytutami, uczelniami i centrami badawczymi oraz ułatwienie i promocja współpracy polsko-australijskiej,
- na poziomie agencji finansujących – w ramach ewentualnego porozumienia pomiędzy NCBR oraz dwoma głównymi agencjami finansującymi B+R w Australii: Australian Research Council (ARC) oraz National Health and Medicine Research Council (NHMRC) istnieje możliwość uruchomienia konkursów na wspólne projekty badawcze oraz programów wymiany naukowców i badaczy oraz stypendiów dla studentów,

- w ramach inicjatywy Komisji Europejskiej CAESIE 2.0, dedykowanej zwiększeniu i wzmocnieniu współpracy pomiędzy krajami Unii Europejskiej a Australią; ze względu na szeroki zakres zagadnienia i bieżące doświadczenia przewidywane jest potencjalnie duże zainteresowanie jednostek badawczych z Polski i Europy.

Zgodnie z misją Centrum, oprócz współpracy badawczo-rozwojowej, w kontaktach z Australią istotne są również działania mające na celu wsparcie komercjalizacji wyników badań naukowych i prac rozwojowych i ich transfer do gospodarki. Potencjalna współpraca powinna się opierać na konkretnych projektach, które kończą się wdrożeniem (produkcją, sprzedażą licencji, technologii czy inną formą transferu IPR).

W przypadku projektów realizowanych pod egidą Narodowego Centrum Nauki zaangażowanie podmiotów australijskich ma charakter interdyscyplinarny, co obrazuje załączone zestawienie.

Z uwagi na fakt, że uczelnie, korzystając z autonomii wynikającej z ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1365), mają zdolność prawną do niezależnego zawierania umów z podmiotami zagranicznymi i obecnie aktywnych jest szereg umów współpracy między polskimi uczelniami politechnicznymi (Politechnika Wrocławska, Politechnika Lubelska, Politechnika Warszawska) a Queensland University of Technology, pożądanym strategicznie wydaje się być dalszy rozwój współpracy w dziedzinie nauk ścisłych technicznych i nowoczesnych technologii.

Łączę wyrazy szacunku

z up. MINISTRA
Sekretarz Stanu
Aleksander Bobko

Oświadczenie senatora Jarosława Obremskiego

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej

Szanowna Pani Minister!

W Polsce nie działa właściwie system wypłaty alimentów.

Jak donosiła wiosną 2015 r. „Gazeta Wyborcza”, co trzecia osoba mająca zasądzone przez sąd prawo do alimentów nie otrzymuje ich, a suma zaległości sięga już ponad 4,5 miliarda zł w skali kraju.

Często powtarzany jest zarzut, że komornicy nie traktują długów alimentacyjnych z należytą uwagą, gdyż, działając w ramach wolnego zawodu, wiedzą, że obsługa takich spraw nie jest dla nich równie intratna finansowo jak obsługa długów powstałych w biznesie i gospodarce.

Środowisko osób nieotrzymujących należnych świadczeń wielokrotnie zgłaszało, że nie czuje się poważnie traktowane przez policję i prokuraturę (art. 209 k.k. lub ukrywanie dochodu i majątku).

Praktyka traktowania dłużnika jako „uporczywie niepłacącego” dopiero, gdy przez 3 kolejne miesiące nie zapłaci on ani złotówki, sprawiła, że płacenie minimalnych kwot co miesiąc zwalnia dłużników z zagrożenia egzekucją.

Kwota pozwalająca skorzystać z pomocy Funduszu Alimentacyjnego wynosi obecnie 725 zł na osobę w gospodarstwie domowym i jest nieaktualizowana od 2007 r., mimo że w tym czasie prawie dwukrotnie wzrosło minimalne wynagrodzenie za pracę (z 936 zł do 1750 zł).

Dochodzimy tu do kwestii filozoficznej – czy państwo powinno pomagać tylko najstabszym, czy wszystkim lub przynajmniej również tym mieszczańskim się w szeroko pojętej normie.

Pierwsze rozwiązanie ma ten minus, że zachęca do znalezienia się w grupie, której należy się wsparcie, czyli zniechęca do starania się o poprawę własnego losu swoimi siłami, poprzez pracę i gospodarność, gdyż wypracowanie minimalnego zysku może ograniczyć znacznie większe korzyści socjalne.

Ten problem dotyczy też np. studentów, którym przysługują alimenty lub inne świadczenia (np. renty). Niemożność podjęcia przez nich pracy bez utraty świadczenia może prowadzić do wyuczonej bezradności.

W związku z powyższym kieruję do Pana następujące pytania.

1. Czy rząd ma zamiar poczynić kroki, by ograniczyć proceder uchylania się od płacenia alimentów przez nierzetelnych dłużników?

2. Czy jest rozważana zmiana filozofii pomocy społecznej, mająca powstrzymać zjawisko celowego ograniczania aktywności zawodowej, by kwalifikować się do świadczeń?

Jarosław Obremski

Odpowiedź

Warszawa, 21 marca 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,
odpowiadając na wystąpienie z dnia 19 lutego 2016 r., znak: BPS/043-10-136/16, dotyczące oświadczenia senatorskiego Jarosława Obremskiego złożonego podczas 10. posiedzenia Senatu RP, w sprawie systemu wypłaty alimentów, uprzejmie wyjaśniam.

Przede wszystkim należy wskazać, że regulacje prawne dotyczące egzekucji orzeczeń sądowych, w tym egzekucji alimentów, nie należą do właściwości Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej. Przepisy dotyczące egzekucji należą do właściwości Ministra Sprawiedliwości.

Jednakże, obecnie, we współpracy z Ministerstwem Sprawiedliwości, właściwym w sprawach egzekucji orzeczeń sądowych, w tym także egzekucji alimentów, analizowane są możliwości podjęcia działań o zakresie międzyresortowym, zmierzających do wypracowania nowych rozwiązań dotyczących problematyki niealimentacji, w tym również poprawy skuteczności egzekucji alimentów.

Odnosząc się do poruszanej w oświadczeniu senatorskim kwestii kryterium dochodowego uprawniającego do świadczeń z funduszu alimentacyjnego, uprzejmie informuję, że kryterium to, zgodnie z art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz. U. z 2015 r., poz. 859 z późn. zm.), wynosi 725 zł netto, tj. po odliczeniu podatku należnego oraz składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe oraz zdrowotne, na osobę w rodzinie.

Wysokość ww. kryterium dochodowego uprawniającego do świadczeń z funduszu alimentacyjnego może ulec zmianie na podstawie art. 14 ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów, który stanowi, że Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, może podwyższać wysokość kwoty świadczeń z funduszu alimentacyjnego i kryterium dochodowego uprawniającego do tego świadczenia, kierując się wysokością wyegzekwowanych świadczeń alimentacyjnych.

Należy podkreślić, że świadczenia z funduszu alimentacyjnego pomimo zapisanego w ustawie o pomocy osobom uprawnionym do alimentów zwrotnego charakteru, w praktyce są świadczeniami finansowanymi z budżetu państwa, ponieważ stopa zwrotów tych świadczeń od dłużników alimentacyjnych jest na niskim poziomie skuteczności. Jak wynika ze wstępnych danych pochodzących ze sprawozdań z realizacji w 2015 r. zadań przewidzianych w ustawie o pomocy osobom uprawnionym do alimentów, stan należności z tytułu wypłaconych świadczeń z funduszu alimentacyjnego na koniec grudnia 2015 r. wyniósł 8 170 mln zł. Natomiast stopa zwrotów należności z tytułu wypłaconych świadczeń z funduszu alimentacyjnego (tj. udział zwróconej w danym roku przez dłużników alimentacyjnych kwoty należności z tytułu wypłaconych świadczeń z funduszu alimentacyjnego w kwocie wypłaconych świadczeń z funduszu alimentacyjnego ogółem w danym roku) na koniec 2015 r. wyniosła 13% i kształtowała się ona na poziomie zbliżonym do lat wcześniejszych.

Biorąc pod uwagę fakt, że świadczenia z funduszu alimentacyjnego są wypłacane ze środków budżetu państwa nie jest obecnie możliwe skierowanie tej formy pomocy do wszystkich osób uprawnionych do alimentów, które ich nie otrzymują z uwagi na bezskuteczność egzekucji i dlatego dostępność do tych świadczeń jest uwarunkowana między innymi koniecznością spełnienia kryterium dochodowego.

W związku z powyższym, uprzejmie informuję, że obecnie nie są prowadzone prace nad podwyższeniem lub zniesieniem ww. kryterium dochodowego.

Jednocześnie chcę zaznaczyć, że wypracowanie efektywnej i stabilnej polityki rodzinnej należy do najważniejszych kierunków działań Rządu. W tym celu Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej realizuje i inicjuje szereg prac, które zmierzają do wzmocnienia i wsparcia polskich rodzin.

W szczególności należy wskazać program „Rodzina 500 +”, który przewiduje znaczące i powszechne wsparcie rodziców wychowujących dzieci w formie nowego świadczenia wychowawczego w wysokości 500 zł miesięcznie na dziecko. Zwracam także uwagę, że z powyższego wsparcia będą mogły również skorzystać zarówno rodziny, które pobierają obecnie świadczenia z funduszu alimentacyjnego, jak i rodziny, niespełniające kryterium dochodowego uprawniającego do otrzymywania tych świadczeń.

Z poważaniem

MINISTER
z up. Bartosz Marczuk
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Leszka Piechoty

skierowane do ministra zdrowia Konstantego Radziwiłła

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z licznymi prośbami pacjentów zrzeszonych w Polskim Towarzystwie Wspierania Osób z Nieswoistymi Zapaleniami Jelita „J-elita” zwracam się do Pana Ministra z prośbą o zapoznanie się z przedstawionymi poniżej problemami dzieci cierpiących na nieswoiste zapalenie jelit (NZJ) w celu podjęcia stosownych działań.

Choroba ta ze względu na swój przebieg utrudnia pacjentom codzienne funkcjonowanie oraz niejednokrotnie pozbawia ich szans na kontynuację nauki, realizację zawodowych planów i życiowych pasji. Wstydlive objawy NZJ powodują, że świadomość społeczna problemu jest znikoma. Pogłębia to poczucie wyobcowania, osamotnienia i często prowadzi do depresji.

Według informacji przedstawionej przez rodziców małych pacjentów z chorobą Leśniowskiego-Crohna nie istnieje obecnie skuteczna terapia, która mogłaby całkowicie wyleczyć chorobę ich dzieci, ale dzięki najnowszym osiągnięciom medycyny w większości przypadków można dobrze kontrolować objawy choroby. Leczenie metodami standardowymi nie w każdym przypadku jest skuteczne ze względu na występujące działania niepożądane lub trudności w zatrzymaniu dalszego postępowania choroby. Dla wielu pacjentów cierpiących na nieswoiste zapalenie jelit nadzieją na możliwie najdłuższą remisję, uniknięcie operacji i poprawę komfortu życia jest terapia biologiczna zmniejszająca stan zapalny. Dzięki takim lekom choroby mogą żyć normalnie, funkcjonować w społeczeństwie, pracować i rozwijać się. Jednak według obecnych kryteriów tylko człowiek skrajnie wyczerpany chorobą ma szansę na leczenie tą metodą. Niewielu pacjentów spełnia takie wymagania, a ich stan jest na tyle ciężki, że leczenie przynosi gorsze rezultaty, niż gdyby zostało włączone wcześniej.

W Polsce, w porównaniu do innych krajów europejskich, istnieją różnice dotyczące skali punktacji PCDAI jako kryterium włączającego pacjentów do określonego programu leczenia NZJ. Obowiązujące w Polsce 51 punktów w wymienionej skali oznacza stan krytyczny pacjenta. Zgodnie z informacjami przekazanymi przez towarzystwo „J-elita” dla uzyskania oczekiwanego efektu leczenia lekarz powinien mieć możliwość rozpoczęcia terapii na poziomie co najwyżej 41 punktów PCDAI.

Istotny jest również fakt, iż ministerialny program lekowy zakłada, że finansowanie leczenia przez NFZ możliwe jest tylko przez rok. Skutki tej regulacji są dotkliwe dla tych pacjentów, dla których 12 miesięcy to zdecydowanie zbyt krótki okres na uzyskanie i utrzymanie remisji. Każda przerwa w terapii to kolejne ciężkie zaostrzenie choroby.

Problemem jest także kwestia braku programu dla dzieci chorujących na wrzodziejące zapalenie jelita grubego (nawet w tak okrojonej wersji jak dla dorosłych). W Polsce nie istnieje żaden program lekowy dla dzieci chorujących na wrzodziejące zapalenie jelita grubego. U dorosłych pacjentów terapia biologiczna jest ograniczona do trzech dawek i jest podawana w ciężkim stanie klinicznym pacjenta.

W związku z powyższym zasadne byłoby rozważanie kwestii ujednolicenia zasad refundacji terapii choroby Leśniowskiego-Crohna i wrzodziejącego zapalenia jelita grubego.

W tym stanie rzeczy zwracam się z zapytaniem, czy Pan Minister dostrzega trudną sytuację dzieci z nieswoistymi zapaleniami jelit oraz jakie działania planuje podjąć celem rozwiązania przedstawionych problemów.

Z wyrazami szacunku
Leszek Piechota

Odpowiedź

Warszawa, 2016.04.01

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Pana senatora Leszka Piechoty w sprawie dzieci chorych na nieswoiste zapalenia jelita, dziękuję za skierowane zapytanie i proszę o przyjęcie następujących informacji.

Zgodnie z obwieszczeniem Ministra Zdrowia w sprawie wykazu refundowanych leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych (Dz. Urz. Min. Zdrow. 2015.23), dla pacjentów z nieswoistym zapaleniem jelit, dostępne z refundacją są następujące grupy leków:

Substancja czynna	Postać leku	Wskazanie
Budesonidum	kaps. o przedłużonym uwalnianiu, twarde	Choroba Leśniowskiego-Crohna
Cortiment MMX (Budesonidum)	tabl.	indukcja remisji u dorosłych pacjentów z łagodną do umiarkowanej, aktywną postacią wrzodziejącego zapalenia jelita grubego, gdzie leczenie preparatami 5-ASA jest niewystarczające w odpłatności ryczałtowej (3,20 zł)
Mercaptopurinum	tabl.	Choroba Leśniowskiego-Crohna, Wrzodziejące zapalenie jelita grubego
Sulfasalazinum	tabl. dojel.	Choroba Leśniowskiego-Crohna, Wrzodziejące zapalenie jelita grubego
Mesalazinum	tabl. dojel.	Choroba Leśniowskiego-Crohna, Wrzodziejące zapalenie jelita grubego
Mesalazinum	granulat o przedłużonym uwalnianiu	Choroba Leśniowskiego-Crohna, Wrzodziejące zapalenie jelita grubego
Mesalazinum	czopki	Wrzodziejące zapalenie jelita grubego
Mesalazinum	zawiesina doodbytnicza	Wrzodziejące zapalenie jelita grubego
Methotrexatum	tabl.	We wszystkich zarejestrowanych wskazaniach na dzień wydania decyzji
Methotrexatum	roztwór do wstrzykiwań w ampułko- strzykawce	We wszystkich zarejestrowanych wskazaniach na dzień wydania decyzji
Azathioprinum	tabl.	We wszystkich zarejestrowanych wskazaniach na dzień wydania decyzji
Azathioprinum	tabl. powl.	We wszystkich zarejestrowanych wskazaniach na dzień wydania decyzji

W łagodnie przebiegającej postaci choroby wykorzystuje się aminosalicylany (sulfasalazynę i mesalazynę) i/lub glikokortykosteroidy (prednizon, metyloprednizolon) podawane doustnie. Mesalazyna ma szersze zastosowanie w leczeniu choroby Leśniowskiego-Crohna jelita cienkiego. W przypadku zapaleń jelita grubego stosuje się przede wszystkim sulfasalazynę. W cięższych postaciach leczenie polega na dożylnym podawaniu glikokortykosteroidów (hydrokortyzon, metyloprednizolon), a w przypadku braku poprawy – leków immunosupresyjnych. Możliwe jest również zastosowanie nowszego glikokortykosteroidu – budesonidu.

W przypadku braku uzyskania zadowalającej poprawy stanu pacjenta po zastosowaniu terapii lekami przeciwzapalnymi i immunosupresyjnymi w leczeniu pacjentów z chorobą Crohna albo wrzodziejącym zapaleniem jelita grubego stosuje się nowsze leki: infliksymab lub adalimumab. Są to leki biologiczne, które są refundowane ze środków publicznych w ramach programów lekowych z powodu ich specyficznego działania i bardzo wysokiej ceny, a przez to konieczności precyzyjnego monitorowania skuteczności i bezpieczeństwa leczenia tymi lekami.

Infliksimab oraz adalimumab finansowe są ze środków publicznych w ramach następujących programów lekowych:

1. „Leczenie choroby Leśniowskiego-Crohna (chLC) (ICD-10 K 50)”

Infliksimab

- dzieci od 6 r.ż. oraz dorośli
- terapia indukcyjna – 6 tygodni
- leczenie podtrzymujące do 12 miesięcy

Adalimumab

- dorośli
- terapia indukcyjna – 12 tygodni
- leczenie podtrzymujące do 12 miesięcy

2. „Indukcja remisji wrzodziejącego zapalenia jelita grubego (WZJG) (ICD-10 K 51)”

Infliksimab

- dorośli
- terapia indukcyjna – 6 tygodni

Odnosnie do leku biologicznego adalimumab w kwietniu 2014 r. został złożony wniosek o objęcie refundacją i ustalenie ceny urzędowej dla leku Humira (adalimumab), w ramach programu lekowego „Leczenie choroby Leśniowskiego-Crohna (chLC) (ICD-10 K 50)” uwzględniająca populację pediatryczną.

Przedmiotowa technologia medyczna uzyskała wymaganą przepisami ustawy o refundacji Rekomendację Prezesa Agencji Oceny Technologii Medycznych.

W Rekomendacji nr 216/2014 z dnia 15 września 2014 r. Prezesa Agencji Oceny Technologii Medycznych w sprawie objęcia refundacją produktu leczniczego Humira, adalimumab, w ramach programu lekowego „Leczenie choroby Leśniowskiego-Crohna (chLC) (ICD-10: K50)”, Prezes Agencji zarekomendował objęcie refundacją tych leków.

Prezes AOTM wskazał, że na podstawie dostępnych dowodów można wnioskować o podobnej skuteczności adalimumabu do refundowanego obecnie w ocenianym wskazaniu infliksymabu. Jednocześnie, średnie koszty terapii adalimumabem są większe, nawet przy uwzględnieniu zaproponowanego instrumentu podziału ryzyka.

Z uwagi na powyższe, Prezes Agencji, zasugerował konieczność ograniczenia finansowania leku Humira (adalimumab) w populacji dzieci i młodzieży w wieku 6–18 lat do przypadków niepowodzenia terapii infliksymabem, bądź w przypadku nietolerancji lub przeciwwskazań do stosowania infliksymabu. Natomiast w przypadku zastosowania leku Humira bez ograniczeń do wyżej wskazanej subpopulacji, niezbędne jest zapewnienie porównywalnych kosztów obu terapii.

W dniu 15 października 2014 r. produkt leczniczy Humira w ww. wskazaniu był przedmiotem negocjacji z Zespołem Negocjacyjnym Komisji Ekonomicznej. Ostatecznie w dniu 21.10.2014 r. Komisja Ekonomiczna podjęła uchwałę, w której nie zaakceptowała wynegocjowanego poziomu ceny urzędowej wraz z zaproponowanym instrumentem dzielenia ryzyka.

W grudniu 2014 r., a następnie w dniu 27 sierpnia 2015 r., zgodnie z art. 98 §1 Kodeksu postępowania administracyjnego, na wniosek Wnioskodawcy postępowanie administracyjne w sprawie objęcia refundacją leku Humira w populacji pediatrycznej z chorobą Leśniowskiego-Crohna zostało zawieszono. Zawieszenie postępowania oznacza wstrzymanie toku postępowania. Zawieszenie postępowania wstrzymuje bieg terminów przewidzianych w ww. kodeksie.

W dniu 1 lutego 2016 r. Minister Zdrowia podjął zawieszono postępowanie.

Natomiast, co do finansowania leczenia pacjentów z wrzodziejącym zapaleniem jelita grubego uprzejmie informuję, że dnia 30 kwietnia 2015 r. wpłynął do Ministra Zdrowia wniosek o objęcie refundacją i ustalenie ceny urzędowej dla leku **Humira (adalimumab), 40 mg/0,8 ml w postaci roztworu do wstrzykiwań podskórnych. Załączony do wniosku projekt programu lekowego obejmuje wyłącznie populację pacjentów dorosłych. Postępowanie zostało zawieszono 23.10.2015 r.**

Ponadto, w październiku 2015 roku złożono następujące wnioski o objęcie refundacją w temacie nieswoistych zapaleń jelit:

1. *Remsima, Infliximabum*, proszek do sporządzania koncentratu roztworu do infuzji, 100 mg, EAN 5909991086305 stosowany w ramach programu lekowego: **LECZENIE PACJENTÓW Z WRZODZIEJĄCYM ZAPALENIEM JELITA GRUBEGO (WZJG) (ICD-10 K51)**.

Do programu zgodnie z jego projektem, mogliby zostać włączeni świadczeniobiorcy w wieku od 6 do 17 lat, z rozpoznaną ciężką postacią wrzodziejącego zapalenia jelita grubego. Leczenie indukcyjne miałyby trwać 14 tygodni, zaś podtrzymujące do 12 miesięcy. W dniu 21.12.2015 wydana została rekomendacja nr 98/2015 Prezesa Agencji Oceny Technologii Medycznych i Taryfikacji w sprawie objęcia refundacją produktu leczniczego Remsima (infliksymab), proszek do sporządzania roztworu do infuzji, 100 mg, w ramach programu lekowego: „Leczenie pacjentów z wrzodziejącym zapaleniem jelita grubego (WZJG) (ICD-10 K51)”, zgodnie z którą, Prezes Agencji nie rekomenduje objęcia refundacją produktu leczniczego Remsima (infliksymab), proszek do sporządzania roztworu do infuzji, 100 mg, EAN 5909991086305, w ramach programu lekowego „Leczenie pacjentów z wrzodziejącym zapaleniem jelita grubego (WZJG) (ICD-10 K51)” w populacji pediatrycznej w wieku 6–17 lat.

2. *Remsima, Infliximabum*, proszek do sporządzania koncentratu roztworu do infuzji, 100 mg, EAN 5909991086305 stosowany w ramach programu lekowego: **LECZENIE CHOROBY LEŚNIEWSKIEGO-CROHNA (chLC) (ICD-10 K 50)**.

Postulowany program zakłada leczenie choroby Leśniowskiego-Crohna (chLC) infliksymabem u dzieci w wieku od 6 lat do momentu ukończenia 18 roku życia oraz leczenie infliksymabem choroby Leśniowskiego-Crohna u dorosłych od momentu ukończenia 18 roku życia, przy czym w porównaniu do aktualnie obowiązującego programu lekowego, leczenie podtrzymujące infliksymabem powinno trwać aż do momentu stwierdzenia braku odpowiedzi na leczenie, jednakże nie dłużej niż **24 miesiące** od momentu podania pierwszej dawki w terapii indukcyjnej. W dniu 18.12.2015 r. wydana została rekomendacja 101/2015 Prezesa Agencji Oceny Technologii Medycznych i Taryfikacji, w której **Prezes Agencji** nie rekomenduje objęcia refundacją produktu leczniczego Remsima (infliksymab) w ramach programu lekowego „Leczenie choroby Leśniowskiego-Crohna (chLC) (ICD-10 K50)”, z poziomem odpłatności dla pacjenta bezpłatnie.

Wnioski o objęcie refundacją i ustalenie urzędowej ceny zbytu leków Remsima w ramach programów „Leczenie wrzodziejącego zapalenia jelita grubego” oraz „Leczenie choroby Leśniowskiego-Crohna” stanowiły przedmiot negocjacji cenowych z Komisją Ekonomiczną. W dniu 19 stycznia 2016 r. Komisja Ekonomiczna przyjęła stanowisko Wnioskodawcy. Następnym krokiem proceduralnym jest decyzja Ministra Zdrowia dotycząca objęcia lub braku objęcia przedmiotowego leku refundacją.

3. *Inflectra, Infliximabum*, proszek do sporządzania koncentratu roztworu do infuzji, 100 mg, kod EAN 5909991078881, stosowanego w ramach programu lekowego: **LECZENIE PACJENTÓW Z WRZODZIEJĄCYM ZAPALENIEM JELITA GRUBEGO (WZJG) (ICD-10 K51)**.

Do programu, zgodnie z jego postulowaną treścią, mogliby zostać włączeni świadczeniobiorcy w wieku **6 lat i powyżej** z rozpoznaną ciężką postacią wrzodziejącego zapalenia jelita grubego. W dniu 23.12.2015 wydana została rekomendacja 100/2015 Prezesa Agencji Oceny Technologii Medycznych i Taryfikacji, w której **Prezes Agencji nie rekomenduje** objęcia refundacją produktu leczniczego Inflectra (infliksymab), proszek do sporządzania koncentratu do roztworu do infuzji, 100 mg, kod EAN 5909991078881, w ramach programu lekowego „Leczenie pacjentów z wrzodziejącym zapaleniem jelita grubego (WZJG) (ICD-10 K51)”.

4. *Inflixtra, Infliximabum*, proszek do sporządzania koncentratu roztworu do infuzji, 100 mg, kod EAN 5909991078881, stosowanego w ramach programu lekowego: *LECZENIE CHOROBY LEŚNIEWSKIEGO-CROHNA (chLC) (ICD-10 K 50)*. Leczenie choroby Leśniowskiego-Crohna (chLC) infliksymabem u dzieci w wieku od 6 lat do momentu ukończenia 18 roku życia oraz leczenie infliksymabem choroby Leśniowskiego-Crohna u dorosłych od momentu ukończenia 18 roku życia, przy czym w porównaniu do aktualnie obowiązującego programu lekowego, leczenie podtrzymujące infliksymabem powinno trwać aż do momentu stwierdzenia braku odpowiedzi na leczenie, jednakże nie dłużej niż **24 miesiące** od momentu podania pierwszej dawki w terapii indukcyjnej.

W dniu 23.12.2015 wydana została rekomendacja 102/2015 Prezesa Agencji Oceny Technologii Medycznych i Taryfikacji, w której **Prezes Agencji nie rekomenduje** objęcia refundacją produktu leczniczego Inflectra (infliksymab) w ramach programu lekowego „Leczenie choroby Leśniowskiego-Crohna (chLC) (ICD-10 K50)”, z poziomem odpłatności dla pacjenta bezpłatnie.

Podsumowując, **Prezes Agencji**, biorąc pod uwagę stanowisko Rady Przejrzystości, wyniki analiz farmakoekonomicznych, a także przedstawione dowody naukowe, nie znajduje uzasadnienia dla finansowania ze środków publicznych produktu leczniczego Inflectra (infliksymab) w chorobie Leśniowskiego-Crohna stosowanego zgodnie z proponowanym przez wnioskodawcę programem lekowym.

Wnioski o objęcie refundacją i ustalenie urzędowej ceny zbytu leków Inflectra w ramach programów „Leczenie wrzodziejącego zapalenia jelita grubego” oraz „Leczenie choroby Leśniowskiego-Crohna” stanowiły przedmiot negocjacji cenowych z Komisją Ekonomiczną. W dniu 19 stycznia 2016 r. Komisja Ekonomiczna przyjęła stanowisko Wnioskodawcy. Na wniosek podmiotu odpowiedzialnego przedmiotowe postępowanie zostało zawieszono.

Minister Zdrowia, mając na uwadze uzyskanie jak największych efektów zdrowotnych w ramach dostępnych środków publicznych, wydaje decyzję o objęciu produktu leczniczego refundacją przy uwzględnieniu kryteriów określonych w art. 12 ustawy refundacyjnej, tj.

1. stanowiska Komisji Ekonomicznej,
2. rekomendacji Prezesa Agencji Oceny Technologii Medycznych,
3. istotności stanu klinicznego, którego dotyczy wniosek o objęcie refundacją,
4. skuteczności klinicznej i praktycznej,
5. bezpieczeństwa stosowania,
6. relacji korzyści zdrowotnych do ryzyka stosowania,
7. stosunku kosztów do uzyskiwanych efektów zdrowotnych dotychczas refundowanych leków w porównaniu z wnioskowanym,
8. konkurencyjności cenowej,
9. wpływu na wydatki podmiotu zobowiązanego do finansowania świadczeń ze środków publicznych i świadczeniobiorców,
10. istnienia alternatywnej technologii medycznej, w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, oraz jej efektywności klinicznej i bezpieczeństwa stosowania,
11. wiarygodności i precyzji oszacowań kryteriów, o których mowa w pkt 3–10,
12. priorytetów zdrowotnych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 31a ust. 2 ustawy o świadczeniach,
13. wysokości progu kosztu uzyskania dodatkowego roku życia skorygowanego o jakość, ustalonego w wysokości trzykrotności Produktu Krajowego Brutto na jednego mieszkańca, a w przypadku braku możliwości wyznaczenia tego kosztu – koszt uzyskania dodatkowego roku życia.

Na zakończenie pragnę dodać, iż Ministrowi Zdrowia znana jest sytuacja chorych dzieci na nieswoiste zapalenie jelit. Resort zdrowia zaznajomił się ze stanowiskiem lekarzy i pacjentów w przedmiotowej sprawie. Pragnę podkreślić, iż Ministerstwo Zdrowia podejmuje wszelkie możliwe działania mające na celu zwiększenie dostępu pacjentom do skutecznej i bezpiecznej farmakoterapii w ramach dostępnych środ-

ków publicznych. Realizując politykę zdrowotną państwa Minister Zdrowia kieruje się zasadami medycyny opartej na dowodach naukowych (EBM) oraz oceny technologii medycznych (HTA), co zapewnia przejrzystość i racjonalność podejmowanych decyzji o alokacji środków publicznych. Należy zaznaczyć, iż środki finansowe przeznaczone na refundację są ograniczone, zatem istotne jest racjonalne wprowadzanie na wykazy produktów leczniczych z uwzględnieniem ich efektywności klinicznej, kosztowej, a także możliwości finansowych publicznego płatnika.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Piotr Warczyński

Oświadczenie senatora Mariana Poślednika

skierowane do minister edukacji narodowej Anny Zalewskiej

Szanowna Pani Minister!

Rok szkolny 2016/2017 przyniesie wiele zmian, zarówno dla rodziców, nauczycieli i dyrektorów szkół podstawowych oraz przedszkoli, jak i władz samorządowych. Wielu przedstawicieli tych grup zawodowych z niepokojem patrzy na konsekwencje nowelizacji ustawy. Obawy dotyczą przede wszystkim utrudnień związanych z organizacją pracy w roku szkolnym.

Przyjęta w grudniu 2015 r. nowelizacja ustawy o systemie oświaty przywróciła obowiązek szkolny od siódmego roku życia, a także obowiązek odbycia rocznego przygotowania przedszkolnego przez dzieci sześciolatnie, znosząc tym samym obowiązek przedszkolny dla pięcioletków. Oznacza to, że samorząd musi zapewnić dzieciom czteroletnim i pięcioletnim miejsce w przedszkolu, jeśli wystąpią o to rodzice dziecka.

Zwrócili się do mnie samorządowcy, którzy dostrzegają problemy związane z zapewnieniem dzieciom miejsc w przedszkolach, wynikające z obowiązku rocznego przygotowania przedszkolnego pięcioletków oraz prawa czterolatków do wychowania przedszkolnego. Zgodnie z nowelizacją ustawy o systemie oświaty do przedszkola od 2016 r. będzie uczęszczało znacznie więcej dzieci w wieku od 4 do 6 lat. Przedszkola będą zatem przepełnione. Z kolei z naboru do pierwszej klasy szkoły podstawowej będzie mogła skorzystać jedynie grupa dzieci, dla których obowiązek szkolny został odroczony lub które otrzymały zgodę na rozpoczęcie edukacji w wieku sześciu lat. W konsekwencji nauczyciele klas I-III nie będą mogli realizować zawodowych obowiązków. Mniejsza subwencja oświatowa i mniejsza liczba dzieci w szkołach oznacza zwolnienia dla nauczycieli.

Samorządowcy zauważają także, że pozostawienie sześciolatków w przedszkolach spowoduje potężny niedobór finansowy wynikający z różnicy między subwencją oświatową na ucznia (ok. 5,3 tysiąca zł na rok) a dotacją celową na przedszkolaka (1,3 tysiąca zł na rok).

W związku z przedstawionymi kwestiami zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami.

1. W jaki sposób ministerstwo planuje zrekompensować gminom straty finansowe?

2. Ilu nauczycieli zagrożonych jest zwolnieniem z pracy?

3. Czy w obecnej sytuacji nie wydaje się zasadne wprowadzenie subwencji oświatowej na przedszkolaków, na takich samych zasadach jak na uczniów?

4. Czy zdaniem Pani Minister nie dojdzie do sytuacji, w której przedszkola będą miały problem, aby zapewnić miejsca dzieciom w wieku od 3 do 6 lat?

5. Jaka gwarancję zatrudnienia mają nauczyciele klas I-III w roku szkolnym 2016/2017, skoro do klas pierwszych pójdzie jedynie nieliczna grupa obecnych sześciolatków?

Z poważaniem
Marian Poślednik

Odpowiedź

Warszawa, 25 lutego 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
składam na Pana ręce odpowiedź na oświadczenie złożone przez senatora Mariana Poślednika podczas 10. posiedzenia Senatu RP w dniu 12 lutego 2016 r.

Szanowny Panie Senatorze,
zmiany w zakresie objęcia obowiązkiem szkolnym dzieci siedmioletnich oraz wprowadzenie prawa rodziców do decydowania o rozpoczęciu edukacji szkolnej przez dzieci sześciolatnie nie powinny powodować znaczącej zmiany łącznej liczby uczniów objętych edukacją szkolną i przedszkolną. Niezależnie bowiem od decyzji rodziców dziecko sześciolatnie będzie uczniem szkoły podstawowej lub będzie objęte wychowaniem przedszkolnym. Istotną kwestią będzie właściwe rozłożenie obciążeń finansowych ponoszonych przez budżet państwa (część oświatowa subwencji ogólnej, dotacje celowe) i budżety jednostek samorządu terytorialnego (inne źródła dochodów).

Łączna pula środków na rok 2016 przekazywana z budżetu państwa dla samorządów w zakresie subwencji oświatowej i dotacji na realizację wychowania przedszkolnego pozostanie na tym samym poziomie jak wysokość planowana przed zniesieniem obowiązku szkolnego dla dzieci sześciolatnich.

Z uwagi na szacowany istotny wzrost liczby dzieci objętych wychowaniem przedszkolnym, podniesiona została wysokość rocznej kwoty dotacji celowej na dziecko na dofinansowanie realizacji przez gminy zadań w zakresie wychowania przedszkolnego. Kwota rocznej dotacji na dziecko, wzrosła z 1 305 zł do 1 370 zł¹.

W związku z powiększeniem rocznej kwoty dotacji na dziecko, przy jednoczesnym przewidywanym zwiększeniu liczby dzieci objętych wychowaniem przedszkolnym w przyszłości oraz brakiem obowiązku szkolnego dzieci sześciolatnich od roku szkolnego 2016/2017, w projekcie ustawy budżetowej na rok 2016 powiększono kwotę rezerwy celowej budżetu państwa przeznaczonej na zwiększenie dostępności wychowania przedszkolnego o 84 mln zł – do 1 670 mln zł.

Mając na uwadze zaistniałe i przyszłe zmiany w systemie oświaty, Ministerstwo Edukacji Narodowej dokona przeglądu obecnego systemu finansowania zadań oświatowych. W związku z powyższym, oraz w kontekście zmian w zakresie wieku rozpoczęcia obowiązku szkolnego, Ministerstwo Edukacji Narodowej przeanalizuje również możliwość objęcia dzieci 6-letnich przebywających w placówkach wychowania przedszkolnego współfinansowaniem w ramach części oświatowej subwencji ogólnej.

Biorąc pod uwagę, że zgodnie z rozporządzeniem Ministra Edukacji Narodowej z dnia 12 marca 2009 r. w sprawie szczegółowych kwalifikacji wymaganych od nauczycieli oraz określenia szkół i wypadków, w których można zatrudnić nauczycieli niemających wyższego wykształcenia lub ukończonego zakładu kształcenia nauczycieli², nauczycieli edukacji wczesnoszkolnej i nauczycieli wychowania przedszkolnego obowiązują te same wymagania kwalifikacyjne, kwestia zmiany regulacji dotyczącej obowiązku szkolnego dzieci sześciolatnich jest neutralna dla kwestii zatrudnienia nauczycieli.

Należy zauważyć, że zarówno w przypadku publicznych szkół podstawowych jak i publicznych placówek wychowania przedszkolnego organami prowadzącymi tych szkół i placówek są gminy. Ewentualne zmiany organizacji pracy szkół dotyczyć więc

¹ W porównaniu z kwotą przewidzianą w art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 827 z późn. zm.).

² J.t. Dz. U. z 2015 r., poz. 1264.

będą tego samego „pracodawcy”, co oznacza, że zwolnienia nauczycieli będą mieć raczej charakter incydentalny. Łączna liczba dzieci w wieku 3–9 lat w roku szkolnym 2015/2016 i w roku szkolnym 2016/2017 będzie niemal identyczna, nie ma więc powodu spodziewać się zwolnień nauczycieli.

Zmiana przepisów w sprawie realizacji obowiązku szkolnego przez dzieci sześciolatnie nie spowoduje zmniejszenia liczby dzieci w danym roczniku a wyłącznie zmianie ulegnie miejsce, w którym będą realizowały odpowiednio wychowanie przedszkolne lub obowiązek szkolny. Tak więc jeśli będzie mniejsze zapotrzebowanie na pracę nauczycieli w szkołach podstawowych do nauczania w klasach I–III, to więcej nauczycieli potrzeba będzie w przedszkolach, do których będą uczęszczały sześciolatki.

Nauczycieli nauczania początkowego nie trzeba będzie zwalniać ze szkół, żeby następnie zatrudnić ich w przedszkolu. Zgodnie bowiem z przepisami ustawy – Karta Nauczyciela, nauczyciel zatrudniony na podstawie mianowania może być przeniesiony na własną prośbę lub z urzędu za jego zgodą ze szkoły do przedszkola³. W celu zapewnienia obsady na stanowisku nauczyciela z wymaganymi kwalifikacjami, przeniesienia nauczyciela może także dokonać organ prowadzący szkołę⁴. W takim przypadku niepotrzebna jest zgoda nauczyciela, a przeniesienie może być dokonane na okres nie dłuższy niż 3 lata.

Nie ma problemu z przygotowaniem merytorycznym do wykonywania zawodu nauczyciela w przedszkolu (edukacja przedszkolna) oraz do nauczania w klasach I–III szkoły podstawowej (I etap edukacyjny). Jest ono realizowane na studiach w zakresie pedagogiki lub innych zapewniających przygotowanie do pracy w obszarze edukacji elementarnej, których efekty kształcenia uwzględniają nabycie podstawowej wiedzy i umiejętności z zakresu języka polskiego, matematyki oraz przyrody (w tym umiejętności tworzenia tekstów, prowadzenia rozumowań matematycznych, ilustracji zjawisk przyrody za pomocą doświadczeń). Nabycie tych kompetencji jest warunkiem przystąpienia do przygotowania dydaktycznego do realizacji podstawy programowej wychowania przedszkolnego i podstawy programowej kształcenia ogólnego dla I etapu edukacyjnego. Kształcenie obejmuje jednocześnie przygotowanie do wykonywania zawodu nauczyciela w przedszkolu oraz do nauczania w klasach I–III szkoły podstawowej⁵.

Wyrażane przez przedstawicieli niektórych jednostek samorządu terytorialnego obawy o zmniejszenie się dostępności wychowania przedszkolnego w związku ze zmianami wprowadzonymi ustawą z dnia 29 grudnia 2015 r. zmieniającą ustawę o *systemie oświaty*⁶ nie wydają się zasadne.

W porównaniu z rokiem 2013, liczba dzieci korzystających w 2014 r. z wychowania przedszkolnego zmniejszyła się o ok. 60 tys., przy jednoczesnym wzroście wskaźnika upowszechnienia edukacji przedszkolnej dzieci w wieku 3–5 lat o ponad 5 punktów procentowych.

Różnica między rokiem 2015 a 2014 jest jeszcze większa – liczba dzieci korzystających z wychowania przedszkolnego zmniejszyła się o kolejne blisko 96 tys. dzieci. Jednocześnie wskaźnik upowszechnienia edukacji przedszkolnej dzieci w wieku 3–5 lat wzrósł o blisko 5 punktów procentowych.

Wpływ na takie zjawisko mają tendencje demograficzne – zmniejszanie się populacji w kolejnych rocznikach oraz oddawanie do użytku nowych miejsc wychowania przedszkolnego.

Liczba dzieci objętych wychowaniem przedszkolnym w porównaniu z rokiem szkolnym 2013/2014, jest obecnie niższa o 156 tys. dzieci (spadek o 12%).

³ Art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2014 r. poz. 191, z późn. zm.).

⁴ Art. 19 ust. 1 ustawy – Karta Nauczyciela.

⁵ Sposób kształcenia nauczycieli w szkołach wyższych regulują przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1365, z późn. zm.), a szczegółowe zasady organizacji i zakres kształcenia nauczycieli określa rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 17 stycznia 2012 r. w sprawie standardów kształcenia przygotowującego do wykonywania zawodu nauczyciela (Dz. U. z 2012 r. poz. 131).

⁶ Ustawa z dnia 29 stycznia 2015 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 r., poz. 35).

W bieżącym roku szkolnym liczba wolnych miejsc w publicznych placówkach wychowania przedszkolnego (ok. 50 tys.) oraz liczba potencjalnych miejsc w oddziałach przedszkolnych w szkołach podstawowych (ponad 300 tys., tj. o ponad 100 tys. więcej niż obecnie) pozwala na stwierdzenie, że możliwości objęcia wychowaniem przedszkolnym dzieci w wieku od 3 do 6 lat są znaczne.

Ponadto, biorąc pod uwagę liczne wnioski i postulaty napływające od jednostek samorządu terytorialnego oraz innych podmiotów będących organami prowadzącymi szkoły podstawowe z oddziałami przedszkolnymi, odroczone wejście w życie przepisu dotyczącego obowiązkowego przekształcenia oddziałów przedszkolnych w przedszkola, z jednoczesnym utworzeniem zespołów szkolno-przedszkolnych⁷.

Oznacza to, że do 1 września 2019 r. oddziały przedszkolne w szkołach podstawowych mogą funkcjonować na dotychczasowych zasadach.

Zapewnienie miejsc wychowania przedszkolnego należy do zadań gminy. Nic nie stoi na przeszkodzie, by w celu realizacji tego zadania gmina wykorzystywała także miejsca w oddziałach przedszkolnych w szkołach podstawowych.

Ponadto, prawo oświatowe daje jednostkom samorządu terytorialnego możliwość skorzystania z zasobów, jakimi dysponują przedszkola niepubliczne, na warunkach ustalonych przez jednostkę samorządu terytorialnego – w granicach określonych ustawą *o systemie oświaty*⁸.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA
EDUKACJI NARODOWEJ
Maciej Kopeć
Podsekretarz Stanu

⁷ Zgodnie z dotychczasowym brzmieniem art. 5 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 827 z późn. zm.).

⁸ Zgodnie z art. 90 ust. 1b i 1c i dalszych ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (j.t. Dz. U. z 2015 r., poz. 2156 ze zm.).

Oświadczenie senatora Andrzeja Stanisławka

skierowane do ministra obrony narodowej Antoniego Macierewicza

Szanowny Panie Ministrze!

W ramach pełnienia obowiązków przewodniczącego Komisji Gospodarki Narodowej i Innowacyjności odwiedzam przedsiębiorstwa na Lubelszczyźnie, żeby zapoznać się z ich problemami i możliwościami pomocy. Osobiście jestem zainteresowany rozwojem samochodów elektrycznych w Polsce i m.in. z tego powodu zapoznałem się z autobusem elektrycznym produkowanym przez URSUS SA w Lublinie. Pokazano mi przy okazji samochód ciężarowo-osobowy wysokiej mobilności dla potrzeb wojska STORM 3 M-243 i byłem nim zachwycony, podobnie jak przedstawiciele armii oglądający go ostatnio na targach przemysłu zbrojeniowego w Kielcach.

Informacje nt. tego samochodu zostały wysłane 28 sierpnia i 2 października 2015 r. do Inspektoratu Uzbrojenia w formie wniosku o dopuszczenie do udziału w postępowaniu nr ref. IU/84/X-96/ZO/NZO/DOS/AZ/2015.

Do tej pory przedsiębiorstwo, które zatrudnia na Lubelszczyźnie 328 osób, nie dostało żadnej informacji zwrotnej. W związku z tym bardzo uprzejmie proszę Pana Ministra o przyczynienie się do jak najszybszego sformułowania odpowiedzi w tej sprawie.

Z poważaniem
Andrzej Stanisławek

**Odpowiedź
SEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE
OBRONY NARODOWEJ**

Warszawa, 2016.03.03

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając, z upoważnienia Ministra Obrony Narodowej, na oświadczenie złożone przez senatora Andrzeja Stanisławka podczas 10. posiedzenia Senatu RP w dniu 12 lutego br., dotyczące samochodu ciężarowo-osobowego wysokiej mobilności dla potrzeb wojska STORM 3 M-243 (BPS/043-10-139/16), uprzejmie przedstawiam stosowne wyjaśnienia.

Wspomnianym w oświadczeniu pismem z dnia 2 października 2015 r. firma URSUS SA przekazała do Inspektoratu Uzbrojenia wnioski o dopuszczenie do udziału w postępowaniu nr IU/84/X-96/ZO/NZO/DOS/Z/2015 na dostawę samochodów ciężarowo-osobowych wysokiej mobilności pk. MUSTANG. Procedura zakupu tych samochodów jest realizowana zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 2164), w trybie negocjacji z ogłoszeniem, na zasadach dotyczących zamówień w dziedzinach obronności i bezpieczeństwa.

Aktualnie w Inspektoracie Uzbrojenia trwa końcowa faza analizy wniosków o dopuszczenie do udziału w powyższym postępowaniu, złożonych przez 13 wykonawców, w tym przez konsorcjum firm URSUS SA i AMZ-KUTNO Sp. z o.o., wspólnie ubiegają-

cych się o udzielenie zamówienia. O wynikach tej oceny, zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy *Prawo zamówień publicznych*, zamawiający niezwłocznie poinformuje wszystkich wykonawców, którzy złożyli wnioski.

Jednocześnie informuję, że Inspektorat Uzbrojenia nie posiada w swoich zasobach pisma firmy URSUS SA datowanego na dzień 28 sierpnia 2015 r., o którym również jest mowa w oświadczeniu Pana Senatora Andrzeja Stanisławka.

Z poważaniem

Bartosz Kownacki

Oświadczenie senatora Przemysława Terminińskiego

skierowane do minister edukacji narodowej Anny Zalewskiej

Szanowna Pani Minister!

Likwidacja gimnazjów była jednym z punktów programu, z którym Prawo i Sprawiedliwość występowało w kampanii wyborczej. Postulat ten został potwierdzony w exposé pani premier Beaty Szydło.

Deklaracje dotyczące likwidacji gimnazjów budzą wiele obaw nie tylko wśród pracowników gimnazjów niepewnych swoich posad, ale również wśród przedstawicieli samorządów, na barkach których leży przecież utrzymanie sieci szkół. Warto podkreślić fakt, że obecnie w Polsce jest ponad 7,5 tysiąca gimnazjów, do których uczęszcza ponad milion uczniów.

W związku z powyższym pozwalam sobie prosić o wyjaśnienie wymienionych przeze mnie problematycznych kwestii, które bardzo często przewijają się podczas moich rozmów z samorządowcami ziemi toruńsko-chełmińskiej oraz nauczycielami i dyrektorami szkół z mojego okręgu wyborczego.

1. Czy Skarb Państwa pokryje ewentualne zwiększone koszty przeprowadzenia postulowanej reformy, tak aby samorzady lokalne nie musiały zwiększać nakładów na edukację (do tej pory i tak niwelują różnicę między rzeczywistym utrzymaniem placówek edukacyjnych a otrzymywaną subwencją oświatową)? Szczególnie ważne w tym aspekcie jest pokrycie wypłaty sześciomiesięcznych odpraw nauczycielom, którym to świadczenie będzie się należało niezależnie od tego, czy znajdą pracę, czy nie.

2. Czy przewiduje się również zwiększenie finansowania samorządów, które pokryłyby koszty organizacji dodatkowych powierzchni na potrzeby większej liczby dzieci skierowanych ponownie do oddziałów podstawowych? Z informacji, które posiadam, wynika jasno, że wiele szkół podstawowych z uwagi na przepiętnie nie będzie w stanie przyjąć dodatkowych uczniów.

3. Czy Pani resort zamierza rozpocząć prace nad nową podstawą programową? Obecnie funkcjonująca nie przewiduje kształcenia dzieci i młodzieży w postulowanym przez PiS systemie edukacji.

Przemysław Terminiński

Odpowiedź

Warszawa, 17 marca 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
składałam na Pana ręce odpowiedź na oświadczenie Pana Senatora Przemysława Terminińskiego skierowane do minister edukacji narodowej Anny Zalewskiej na 10. posiedzeniu Senatu w dniu 12 lutego 2016 r.

Szanowny Panie Senatorze,
na początku lutego br. rozpoczęła się ogólnopolska debata o systemie oświaty organizowana pod hasłem: „Uczeń. Rodzic. Nauczyciel – Dobra zmiana”. W jej ramach zaplanowano dyskusje z udziałem ekspertów. Zaprośiliśmy do współpracy blisko 2 tys. Ekspertów Dobrych Zmian w Edukacji. Są to zarówno praktycy, jak i teoretycy – nauczyciele i akademicy.

Kwestie dotyczące ustroju szkolnego to jeden z obszarów, który będzie poddany analizie. Inne obszary dotyczyć będą:

- kształcenia ogólnego i zawodowego,
- organizacji nadzoru pedagogicznego,
- nowego awansu zawodowego nauczycieli,
- systemu egzaminów zewnętrznych,
- doskonalenia zawodowego nauczycieli,
- finansowania zadań oświatowych w samorządach,
- podstawy programowej kształcenia ogólnego, nauczania wczesnoszkolnego i wychowania przedszkolnego,
- organizacji pomocy psychologiczno-pedagogicznej,
- uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi,
- miejsca historii w szkole,
- wychowania fizycznego,
- wychowawczej roli szkoły,
- współpracy z organizacjami pozarządowymi.

Równoległe do prac zespołów eksperckich, które spotykać się będą w MEN, w całej Polsce trwać będą wojewódzkie debaty oświatowe. Mają one swoje cztery tematy przewodnie: szkolnictwo specjalne, kształcenie zawodowe, finansowanie, bezpieczeństwo. Zaplanowaliśmy debaty o zmianach w systemie oświaty aż w 16 miastach w Polsce.

Oto harmonogram planowanych spotkań oraz ich tematyka:

- 14 marca 2016 r. we Wrocławiu – finansowanie
- 15 marca 2016 r. w Lublinie – kształcenie zawodowe
- 21 marca 2016 r. w Poznaniu – bezpieczeństwo
- 21 marca 2016 r. w Siedlcach – kształcenie zawodowe
- 4 i 18 kwietnia 2016 r. w Rzeszowie – finansowanie i kształcenie zawodowe
- 5 kwietnia 2016 r. w Gorzowie Wielkopolskim – szkolnictwo specjalne
- 6 kwietnia 2016 r. w Szczecinie – finansowanie
- 11 kwietnia 2016 r. w Łodzi – bezpieczeństwo
- 11 kwietnia 2016 r. w Białymstoku – szkolnictwo specjalne
- 19 kwietnia 2016 r. w Krakowie – szkolnictwo specjalne
- 25 kwietnia 2016 r. w Kielcach – finansowanie
- 26 kwietnia 2016 r. w Bydgoszczy – kształcenie zawodowe
- 9 maja 2016 r. w Gdańsku – bezpieczeństwo
- 9 maja 2016 r. w Opolu – kształcenie zawodowe
- 16 maja 2016 r. w Olsztynie – bezpieczeństwo
- 17 maja 2016 r. w Katowicach – szkolnictwo specjalne.

Intencją Ministerstwa Edukacji Narodowej jest, aby zaproponowana problematyka debat wojewódzkich była jedynie punktem wyjścia. Dlatego też do udziału w spotkaniach w regionach zapraszamy nie tylko samorządowców, ale też uczniów, rodziców, nauczycieli i wszystkich zainteresowanych. Liczymy także na udział parlamentarzystów. Pragniemy wspólnie wypracować dobre zmiany.

Pod adresem <http://debataoswiatowa.men.gov.pl/> została już uruchomiona strona internetowa poświęcona debatom. Zamieszczane tam będą bieżące informacje dotyczące pracy ekspertów oraz podane zostaną terminy spotkań organizowanych w różnych częściach kraju. Za pośrednictwem strony będzie można również przysyłać swoje uwagi, wnioski i spostrzeżenia dotyczące najważniejszych tematów związanych z edukacją w Polsce.

Natomiast na 27 czerwca 2016 r. została zaplanowana w Toruniu debata, podczas której – na przykładzie tego miasta – pokazane zostanie, jak przeprowadzone będą zmiany. Toruń nie został wybrany przypadkowo. To właśnie w tym mieście zainicjowana została akcja „Ratujmy gimnazja”.

Na podstawie wojewódzkich debat oświatowych oraz pracy zespołów eksperckich przeprowadzimy dobrą zmianę. Wnioski ze wszystkich spotkań w ramach ogólnopolskiej debaty „Uczeń. Rodzic. Nauczyciel – Dobra Zmiana” będą dla nas kluczowe. Będą podstawą do stworzenia nowego systemu oświaty.

Ogólnopolska debata „Uczeń. Rodzic. Nauczyciel – Dobra Zmiana” zakończy się ogłoszeniem konkretnych zmian w zapisach ustawowych. Dopiero po zakończeniu debat zostanie przedstawiony projekt zmian odpowiednich przepisów prawa oświatowego.

Podsumowanie debaty odbędzie się w lipcu 2016 r.; w sierpniu i wrześniu – przygotowane będą projekty zmian w ustawie o systemie oświaty i zmian podstawy programowej kształcenia ogólnego.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA
EDUKACJI NARODOWEJ
Maciej Kopeć
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Przemysława Termińskiego

skierowane do ministra finansów Pawła Szałamachy

Szanowny Panie Ministrze!

Zwiększenie kwoty wolnej od podatku jest co do zasady wskazane, chociażby w kontekście pobudzania do aktywności gospodarczej podmiotów prywatnych, jednakże jest ono obciążone wadami.

Według szacunków specjalistów zwiększenie kwoty wolnej od podatku (forsowanej przez rząd pani Beaty Szydło) z nieco powyżej 3 tysięcy zł do 8 tysięcy zł oznacza, że wpływy do budżetu państwa spadną o około 17 miliardów zł. Jednakże największe obawy w związku z proponowanymi zmianami wyrażają przedstawiciele samorządów, w tym również władz samorządowych ziemi toruńsko-chełmińskiej.

Ocenia się, że w całej Polsce straty z tego tytułu mogłyby wynieść blisko 9 miliardów zł. Biorąc pod uwagę podniesienie kwoty wolnej od podatku o wspomniany wskaźnik, można założyć, że dochody Krakowa spadną o ponad 200 milionów zł, Szczecina – o 80 milionów zł, a Torunia – o około 50 milionów zł.

Gminy mogą stracić 6,6 miliarda zł. Zwiększenie kwoty wolnej od podatku oznacza około 20% mniej środków. Powiaty stracą 1,8 miliarda zł, a województwa – 0,3 miliarda zł.

Pozwalam sobie zwrócić uwagę na jeszcze jeden znaczący fakt. Mianowicie samorządy planują swoje inwestycje wiele lat naprzód i muszą przy tym opierać się na stabilnych wskaźnikach, prognozując swoje dochody w kolejnych latach. Dzięki temu mogą odpowiedzialnie zaciągać zobowiązania finansowe i planować inwestycje. W momencie, kiedy samorządowcy nie są pewni jednego z najważniejszych wskaźników swoich budżetów – dochodów z podatków – nie jest możliwe określenie realnych możliwości inwestycyjnych gmin, powiatów i województw. Jak wiemy, oszacowanie właściwego potencjału inwestycyjnego jest niezbędne chociażby przy aplikowaniu o środki unijne na działania rozwojowe.

Wobec tego pozwalam sobie zapytać Pana Ministra o kilka ważnych kwestii:

1. Czy rząd wobec przewidywanych ewidentnych strat w budżetach jednostek samorządu terytorialnego przewiduje wypłatę rekompensat z tego tytułu?

2. Czy rząd lub też resort Pana Ministra rozważa plany wprowadzenia dodatkowych obciążeń na niektóre branże, tak aby w pełni zrekompensować ubytki w budżecie państwa związane z obniżeniem PIT?

3. Czy istnieją analizy lub symulacje dotyczące skali korzyści dla rozwoju krajowej gospodarki w związku ze zwiększeniem kwoty wolnej od podatku?

4. Kiedy rząd zamierza wprowadzić przedmiotowe zmiany?

Przemysław Termiński

Odpowiedź

Warszawa, 17 marca 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem złożonym przez Pana Senatora Przemysława Terminińskiego podczas 10. posiedzenia Senatu RP w dniu 12 lutego 2016 r. w sprawie konsekwencji dla finansów publicznych wynikających z podwyższenia kwoty wolnej od podatku dochodowego od osób fizycznych, uprzejmie informuję.

W dniu 30 listopada 2015 r. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej złożył w Sejmie RP projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, którego celem jest zwiększenie kwoty zmniejszającej podatek określonej w pierwszym przedziale skali podatkowej z 556,02 zł do 1 440 zł, co bezpośrednio przełoży się na podwyższenie kwoty wolnej od opodatkowania do 8 002 zł (obecnie 3 091 zł).

Pierwsze czytanie projektu (druk sejmowy nr 51) miało miejsce na posiedzeniu plenarnym Sejmu w dniu 1 grudnia 2015 r., po którym skierowano projekt ustawy do prac w Komisji Finansów Publicznych. Również Pani Premier Beata Szydło w wygłoszonym w dniu 18 listopada 2015 r. exposé zapowiedziała *podniesienie do 8 tys. zł kwoty wolnej od podatku*. Jest to zatem jedno z priorytetowych zadań obecnego Rządu.

Zagadnienie to jest obecnie analizowane, także z uwagi na wpływ na finanse publiczne, w tym również na budżety jednostek samorządu terytorialnego, jaki związany jest z podwyższeniem kwoty wolnej od podatku.

Zwiększenie kwoty wolnej od podatku w świetle teorii makroekonomii należy rozpatrywać jako obniżenie klina podatkowego dla pracownika, czyli zmniejszenie narzutów w postaci różnego rodzaju składek i podatków odprowadzanych przez pracownika od jego wynagrodzenia brutto. W konsekwencji niższy klin podatkowy pracownika prowadzi do zwiększenia jego wynagrodzenia netto, czyli tego, które otrzymuje on „na rękę”. W przypadku, gdy wynagrodzenie brutto, które jest kosztem dla pracodawcy, nie zmienia się, zmniejszenie klina podatkowego dla pracownika nie powoduje bezpośredniej presji na zmianę cen i można przyjąć, że proporcjonalnie do zmiany klina podatkowego pracownika zmienia się też jego wynagrodzenie realne. Taka hipotetyczna sytuacja wystąpi w przypadku, gdy na rynku pracy podmiotem decydującym jest pracownik. Praktycznie jednak bardziej prawdopodobną sytuacją jest taka, że pracownik „podzieli się” z pracodawcą wzrostem swojego realnego wynagrodzenia, w efekcie czego zmniejszą się również koszty pracy dla pracodawcy. Skala podziału uzysku z tytułu niższego klina podatkowego będzie zależeć od siły negocjacyjnej pracownika na rynku pracy. Wyższe wynagrodzenia realne dodatkowo wspierane niższymi cenami w związku z obniżką kosztów dla pracodawców skutkować będą pozytywnym impulsem zarówno ze strony popytu krajowego, jak też i z zagranicy. Prowadzić to będzie do wzrostu PKB i jego składowych, wzrostu zatrudnienia i spadku stopy bezrobocia. Szacuje się, że w warunkach 2017 r. wzrost kwoty wolnej do poziomu odpowiadającego obniżeniu dochodów z PIT o ok. 0,9% PKB prowadziłoby w tym roku do wzrostu PKB w wysokości ok. 0,6–0,7%, czemu towarzyszyłby spadek stopy bezrobocia rzędu 0,1–0,2 pkt. proc.

Ten generalnie pozytywny impuls dla gospodarki generuje jednak koszty w postaci ubytku dochodów sektora rządowego i samorządowego. W tym kontekście, przy uchwalaniu przepisów pociągających za sobą spadek dochodów sektora instytucji rządowych i samorządowych należy mieć na uwadze, że od 2015 r. w sposób wiążący stosowana jest stabilizująca reguła wydatkowa (SRW). Obowiązywanie SRW oznacza, że kwota wydatków prawie całego sektora instytucji rządowych i samorządowych jest otrzymywana zgodnie z art. 112aa ust. 1 ustawy o finansach publicznych. Ewentualne podwyższenie kwoty wolnej od podatku dochodowego od osób fizycznych spowo-

dawałoby spadek kwoty wydatków wynikającej z SRW. Formuła, w oparciu o którą wyliczana jest kwota wydatków uwzględnia bowiem prognozowaną wartość ogółem działań dyskrejonalnych w zakresie podatków i składek. Mechanizm ten prowadzi do stabilności finansów publicznych, ponieważ prognozowany dyskrejonalny ubytek (wzrost) dochodów spowodowałby ubytek (wzrost) maksymalnych wydatków o tę samą kwotę. Wiązałoby się to z ograniczeniem przestrzeni na nowe wydatki i/lub z koniecznością obniżenia części istniejących wydatków.

W związku z powyższym potencjalne pozytywne skutki dla gospodarki wynikające ze zwiększenia kwoty wolnej należy rozpatrywać zawsze w kontekście wpływu takiej zmiany na bilans dochodów i wydatków sektora rządowego i samorządowego.

Według szacunków Ministerstwa Finansów podwyższenie kwoty dochodu niepowodującego obowiązku zapłaty do wysokości 8 000 zł, co odpowiadałoby podwyższeniu kwoty zmniejszającej podatek określonej w pierwszym przedziale skali podatkowej do 1 440 zł, może spowodować obniżenie dochodów:

- budżetu państwa o około 9,4 mld zł (w tym o 1,3 mld zł z tytułu zwrotu nieodliczonej ulgi na dzieci),
- jednostek samorządu terytorialnego o 8,1 mld zł,
- Narodowego Funduszu Zdrowia z tytułu składki na ubezpieczenie zdrowotne w granicach 2,7–3,1 mld zł.

Zasady ustalania i gromadzenia dochodów jednostek samorządu terytorialnego określa ustawa z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2015 r. poz. 513 z późn. zm.). Przyjmując wysokość udziałów poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego we wpływach z podatku dochodowego od osób fizycznych obowiązującą w 2016 r., tj.:

- gminy – 37,79%,
- powiaty – 10,25%,
- województwa – 1,60%,

szacowane zmniejszenie dochodów jednostek samorządu terytorialnego z tytułu proponowanego rozwiązania wyniosłoby dla: gmin – 6,1 mld zł, powiatów – 1,7 mld zł, województw – 0,3 mld zł.

Mając powyższe na uwadze uprzejmie informuję, że Minister Finansów podjął dialog z samorządami, aby uzyskać pełny obraz wpływu ewentualnego podwyższenia kwoty zmniejszającej podatek na wszystkich uczestników procesu zmian, w szczególności na jednostki samorządu terytorialnego. Na spotkaniu Ministra Finansów z przedstawicielami jednostek samorządu terytorialnego, które odbyło się w dniu 18 stycznia 2016 r., zadeklarowano współpracę w celu wypracowania najlepszych rozwiązań z tym zakresie.

Należy zatem wskazać, że ewentualne zmiany w systemie finansowania jednostek samorządu terytorialnego będą musiały być wkomponowane w cały system finansowy państwa. Stąd zmiany źródeł dochodów samorządów muszą być rozpatrywane w kontekście wszystkich wprowadzanych w najbliższym czasie zmian i reform, które będą miały też pozytywny wpływ na budżety jednostek samorządu terytorialnego.

W związku z tym, do czasu wypracowania ostatecznego kształtu proponowanych rozwiązań w zakresie kwoty wolnej od podatku nie jest obecnie możliwe wskazanie bliższych informacji dotyczących harmonogramu wprowadzania tych regulacji.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
Podsekretarz Stanu
Leszek Skiba

Oświadczenie senatora Przemysława Termińskiego

skierowane do ministra infrastruktury i budownictwa Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Zadanie pn. „S10 Toruń – Bydgoszcz wraz z węzłem Czerniewice (obecnie węzeł Toruń Południe)” ujęte zostało w przyjętym 8 września 2015 r. przez Radę Ministrów „Programie budowy dróg krajowych na lata 2014–2023, z perspektywą do 2025 r.”. Realizacja inwestycji przewidywana była na lata 2017–2020. Kluczowa dla realizacji tego przedsięwzięcia jest dokumentacja projektowa oraz pozytywna decyzja Ministerstwa Infrastruktury i Budownictwa co do jego utrzymania w programie budowy dróg krajowych.

Niestety konkurs na studium techniczno-ekonomiczno-środowiskowe wraz z materiałami do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla drogi ekspresowej S10 na odcinku Bydgoszcz – Toruń został unieważniony. Powodem odstąpienia od konkursu była zbyt mała kwota – 1 milion zł, którą Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad zarezerwowała na jego potrzeby. Najtańszy oferent wycenił swoje usługi na ponad 2 miliony zł. Z przykrością stwierdzam, że Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad Oddział w Bydgoszczy nie zwróciła się do stosownych instytucji z wnioskiem o zwiększenie kwoty przeznaczonej na realizację procedury konkursowej. Jak wynika z informacji prasowych, gotowość do współfinansowania inwestycji na etapie wyłaniania projektu wyraził prezydent miasta Bydgoszczy.

Wobec powyższego zwracam się z wnioskiem do Pana Ministra o rozpatrzenie możliwości zwiększenia kwoty zarezerwowanej na przeprowadzenie konkursu na studium techniczno-ekonomiczno-środowiskowe wraz z materiałami do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla drogi ekspresowej S10 na odcinku Bydgoszcz – Toruń.

Ponadto pozwolę sobie zapytać Pana Ministra, czy przeciągające się procedury, które mają wyłonić projektanta S10, mogą znacząco wpłynąć na decyzję o utrzymaniu zadania pn. „S10 Toruń – Bydgoszcz wraz z węzłem Czerniewice (obecnie węzeł Toruń Południe)” w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2014–2023”.

Z wyrazami szacunku
Przemysław Termiński

Odpowiedź

Warszawa, 4 marca 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 19 lutego br. znak BPS/043-10-143/16, przekazujące oświadczenie Pana senatora Przemysława Termińskiego w sprawie budowy drogi S10 Toruń – Bydgoszcz wraz z w. Czerniewice, resort infrastruktury i budownictwa przedstawia następujące informacje.

Na wstępie dziękuję Panu senatorowi za zainteresowanie przedmiotową kwestią. Inwestycja polegająca na budowie drogi ekspresowej S10 na odcinku Toruń – Bydgoszcz została wpisana do obecnie obowiązującego *Programu Budowy Dróg Krajowych*

na lata 2014–2023 (z perspektywą do 2025 r.). Decyzja w tej sprawie nie została cofnięta a przedmiotowe zadanie nadal postrzegane jest jako konieczne do realizacji. Droga ekspresowa S10 docelowo połączy Warszawę ze Szczecinem, co przeloży się na utworzenie ważnej osi transportu drogowego po zachodniej stronie Wisły.

W dniu 22 października 2015 roku Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad ogłosiła przetarg na Studium Techniczno-Ekonomiczno-Środowiskowe (STeŚ) wraz z materiałami do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla drogi ekspresowej S10 na odcinku Bydgoszcz – Toruń. Jednakże zaproponowane przez potencjalnych Wykonawców ceny ofert znacząco przekraczały kwotę, jaką GDDKiA zamierzała przeznaczyć na realizację tej inwestycji. W związku z powyższym procedura przetargowa na przygotowanie dokumentacji dla drogi S10 na odc. Bydgoszcz – Toruń, została unieważniona.

Uprzejmie informuję, iż zarządca drogi, czyli GDDKiA po przeprowadzeniu niezbędnych analiz planuje ponowne ogłoszenie przetargu. Kwestia ta nie będzie miała znaczącego wpływu na decyzję o utrzymaniu przedmiotowego zadania w Programie *Budowy Dróg Krajowych na lata 2014–2023 (z perspektywą do 2025 r.)*.

Jednocześnie resort infrastruktury i budownictwa dokłada wszelkich starań celem pozyskania środków umożliwiających realizację tego, jak i wszystkich niezbędnych zadań na sieci dróg krajowych. Wszystkie przedmiotowe działania są i będą uzależnione od kondycji finansów publicznych kraju oraz od poziomu środków finansowych dostępnych na realizację zadań infrastrukturalnych.

Pozdrawiam

z upoważnienia
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
Jerzy Szmit
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Jacka Włosowicza

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej

Pismem z dnia 8 stycznia 2016 r. zwrócili się do mnie przedstawiciele związku zawodowego muzyków orkiestrowych z problemem dotyczącym kwestii ustanowienia wieku emerytalnego dla muzyków grających na instrumentach dętych.

Według przekazanych mi informacji zmiana ustawy w roku 2009 w przywołanym zakresie spowodowała, iż muzycy grający na instrumentach dętych stracili prawo do ubiegania się o wcześniejszy zasiłek emerytalny. Informując o powyższym, kierujący do mnie swój pisemny apel muzycy wskazują na problemy zdrowotne, które pojawiają się u nich w związku z wykonywanym zawodem. Wymieniają takie schorzenia jak problemy z kręgosłupem i stawami czy wydolnością oddechową.

W konkluzji pisma przedstawiciele Związku Zawodowego Polskich Artystów Muzyków Orkiestrowych kierują wniosek o „przywrócenie możliwości wcześniejszego przechodzenia na emeryturę dla osób, które nie są w stanie wykonywać pracy na odpowiednim poziomie ze względów zdrowotnych”.

W związku z tym, w ślad za pytaniami stawianymi mi w piśmie z dnia 8 stycznia 2016 r., chciałbym uprzejmie prosić o wyjaśnienia dotyczące aktualnego stanu rzeczy w zakresie przedmiotowej sprawy.

1. Czy są prowadzone jakiegokolwiek prace dotyczące wprowadzenia zmian w ustawie o działalności kulturalnej, w szczególności dotyczące zmiany rozliczenia czasu pracy muzyków?

2. Czy Zrzeszenie Filharmonii Polskich postulowało w tej sprawie jakiegokolwiek projekt zmian dotyczących przedmiotowej ustawy?

3. Czy Zrzeszenie Filharmonii Polskich składało jakiegokolwiek propozycje dotyczące emerytur pomostowych dla muzyków i zwiększenia dotacji dla instytucji kultury?

4. Czy w roku 2016 przewidziane są środki na wzrost wynagrodzeń dla pracowników instytucji kultury (filharmonii i teatrów muzycznych)?

Jacek Włosowicz

Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE RODZINY,
PRACY I POLITYKI SPOŁECZNEJ

Warszawa, 26 lutego 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z przekazanym przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 19 lutego 2016 r., znak: BPS/043-10-144/16, oświadczeniem złożonym przez Senatora Jacka Włosowicza podczas 10. posiedzenia Senatu RP w dniu 12 lutego 2016 r. w sprawie ustanowienia wieku emerytalnego dla muzyków grających na instrumentach dętych, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Pismem z dnia 9 lutego 2016 r. Senator Jacek Włosowicz skierował wystąpienie o identycznej treści do Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej, na które Ministerstwo udzieliło odpowiedzi w piśmie z dnia 26 lutego 2016 r., znak: DUS.1.0700.12.2016.JM.

Mając na uwadze powyższe pozwalam sobie przekazać, w załączeniu, kopię udzielonej odpowiedzi.

Z wyrazami szacunku

Marcin Zieleniecki

**Stanowisko
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE RODZINY,
PRACY I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Warszawa, 26 lutego 2016 r.

Pan
Jacek Włosowicz
Senator Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Senatorze,

w związku z wystąpieniem Pana Senatora z dnia 9 lutego 2016 r. w sprawie ustanowienia „wieku emerytalnego” dla muzyków grających na instrumentach dętych, pragnę uprzejmie przedstawić, co następuje.

Systemy ubezpieczeń społecznych państw europejskich w coraz większym stopniu są zdeterminowane sytuacją społeczno-ekonomiczną. Cechą charakterystyczną tych systemów jest to, że wraz ze zmieniającą się sytuacją demograficzną, uwarunkowaniami społecznymi, sytuacją na rynku pracy czy wreszcie zmianami gospodarczymi muszą być one modernizowane i dostosowywane do zachodzących zmian. Również w Polsce przeprowadzona została reforma systemu emerytalnego. Jednym z jej podstawowych założeń było przywrócenie systemowi emerytalnemu charakteru ubezpieczeniowego. W ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 748, z późn. zm.), określającej zasady nabywania prawa do świadczeń typu ubezpieczeniowego, a więc świadczeń finansowanych i pozostających w związku z funduszem gromadzonym na ten cel ze składek osób ubezpieczonych – przyszłych świadczeniobiorców – przesłanki nabycia prawa do emerytury są sformułowane w sposób bezwzględnie obowiązujący.

Należy podkreślić, że emerytura pełni funkcję zapewnienia dochodu osobom w podeszłym wieku i wobec tego jej przyznanie jest uzależnione wyłącznie od spełnienia ryzyka ubezpieczeniowego, to jest osiągnięcia określonego przepisami prawa wieku.

W obowiązującym od 1 stycznia 1999 r. nowym systemie emerytalnym, określonym ustawą o emeryturach i rentach z FUS, utrzymano na okres przejściowy preferencyjne uprawnienia do przechodzenia na wcześniejszą emeryturę, w tym możliwość stosowania przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43, z późn. zm.), w którym w §12 ust. 1 pkt b wymienia się „muzyka grającego na instrumentach dętych”.

Tak więc, ubezpieczeni urodzeni po dniu 31 grudnia 1948 r., a przed dniem 1 stycznia 1969 r., mogli skorzystać z prawa do wcześniejszej emerytury, jeśli do końca 2008 r. spełnili określone warunki dotyczące wieku i stażu pracy. Ponadto

nie podpisali umowy z otwartym funduszem emerytalnym (OFE) lub złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych w OFE na dochody budżetu państwa za pośrednictwem ZUS.

Po tej dacie wcześniejsze zakończenie aktywności zawodowej możliwe jest zgodnie z zasadami określonymi w art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS zapewnia osobom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r., zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, możliwość wcześniejszego przejścia na emeryturę, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, czyli w dniu 1 stycznia 1999 r., osoby te osiągnęły wymagany okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, w tym okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, który wynosi (w zależności od rodzaju wykonywanej pracy) – 15 lub 10 lat. Dodatkowym warunkiem przejścia na emeryturę w obniżonym wieku na podstawie ww. regulacji jest nieprzystąpienie do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenie wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa.

W przyjętych rozwiązaniach w systemie ubezpieczeń społecznych nie ma już możliwości powrotu do uprzednio obowiązujących regulacji. Przepisy umożliwiające wcześniejsze przejście na emeryturę, niemające pokrycia w składce na ubezpieczenie emerytalne, są stopniowo wygaszane, aż do całkowitej likwidacji. Przyjęto założenie, że wszelkie dodatkowe uprawnienia będą finansowane z innych źródeł niż powszechna składka na ubezpieczenie emerytalne oraz będą regulowane w odrębnej ustawie, a nie przepisami ustawy emerytalnej. W związku z tym, skorzystanie ze świadczenia o charakterze przedemerytalnym przed osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego jest możliwe w ramach systemu świadczeń dla osób wykonujących pracę w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze, przewidzianych w ustawie z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2015 r. poz. 965, z późn. zm.).

Podstawowym kryterium przyznania tych emerytur jest zatrudnienie przy pracach, których możliwość wykonywania zmniejsza się wraz z wiekiem pracownika wskutek jego malejącej wydolności psychofizycznej. Dotyczy to prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, determinowanych siłami natury, procesami technologicznymi lub szczególnymi wymaganiami, którym osoby starsze mogą nie sprostać, a dostępnymi środkami profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej nie można obecnie skutecznie ograniczyć zagrożenia, jakie prace te stanowią dla życia lub zdrowia pracowników. W obowiązujących wykazach prac w szczególnych warunkach i o szczególnym charakterze, stanowiących załączniki do ustawy o emeryturach pomostowych, znalazły się rodzaje prac, które wypełniają kryteria przyjęte w zamieszczonych w art. 3 ustawy o emeryturach pomostowych definicjach prac w szczególnych warunkach i prac o szczególnym charakterze. Wykazy te nie wymieniają prac muzyków grających na instrumentach dętych.

Jednocześnie pragnę zwrócić uwagę, że zgodnie z art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych, dla osób, które nie spełnią warunków wymaganych do uzyskania emerytury pomostowej ustawa przewiduje rekompensaty. Rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat (okres ten musi przypadać przed dniem wejścia w życie przepisów ustawy o emeryturach pomostowych tj. przed 1 stycznia 2009 r.) oraz nie nabył prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Rekompensata to odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabędą prawa do emerytury pomostowej.

Mając na uwadze powyższe, należy podkreślić, że w znowelizowanej 14 marca 2014 r. ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy wprowadzone zostały nowe instrumenty skierowane do pracodawców, które mają zapewnić większą trwałość zatrudniania oraz instrumenty wspierające utrzymanie zatrudnienia i podnoszące niski wskaźnik uczestnictwa w kształceniu ustawicznym pracowników w for-

mie Krajowego Funduszu Szkoleniowego. Jednym z priorytetów wydatkowania KFS zarówno w latach 2014–2015, jak i w roku bieżącym jest „Wsparcie kształcenia ustawicznego pracowników, którzy mogą udokumentować wykonywanie przez co najmniej 15 lat prac w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, a którym nie przysługuje prawo do emerytury pomostowej”. Środki z KFS mają na celu pomoc tym osobom w przekwalifikowaniu się czy nabyciu nowych uprawnień. Wsparcie z KFS obejmuje dofinansowanie różnych form kształcenia ustawicznego. Są to m.in. kursy i studia podyplomowe realizowane z inicjatywy pracodawcy bądź za zgodą pracodawcy, egzaminy umożliwiające uzyskanie dokumentów potwierdzających nabycie umiejętności, kwalifikacji lub uprawnień zawodowych, badania lekarskie i psychologiczne wymagane do podjęcia kształcenia lub pracy zawodowej po ukończonym kształceniu, ubezpieczenie od wypadków w związku z podjętym kształceniem.

Jednocześnie należy wskazać, że w parlamencie toczą się obecnie prace nad prezydenckim projektem ustawy o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (druk sejmowy nr 62), w którym proponuje się przywrócenie wieku emerytalnego 65 lat – w przypadku mężczyzn i 60 lat – w przypadku kobiet. Projekt ten został pozytywnie oceniony podczas pierwszego czytania w Sejmie przez Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej.

Przedstawiając powyższe należy również zauważyć, że w roku bieżącym, będzie miał miejsce przegląd funkcjonowania systemu emerytalnego, w ramach którego nastąpi ocena obecnie obowiązujących regulacji.

Odnosząc się natomiast do zadanych przez Pana Senatora pytań w zakresie ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, jak również dotacji dla instytucji kultury i środków na wzrost wynagrodzeń dla pracowników tych instytucji uprzejmie informuję, że pytania w przedmiotowej kwestii przekazałem – zgodnie z właściwością – Ministrowi Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Z wyrazami szacunku

Marcin Zieleniecki

Oświadczenie senatora Jacka Włosowicza

skierowane do ministra spraw zagranicznych Witolda Waszczykowskiego

W dniu 10 lutego 2016 r. do biura poselsko-senatorskiego Zbigniewa Ziobry i mojego w Kielcach zwróciła się z prośbą o interwencję pani D.K., mama zaginionego w noc sylwestrową 2015/2016 w Holandii 20-letniego T.K., zam. w miejscowości S., gmina D.

Według przekazanych informacji w dniu 24 czerwca 2015 r. urodzony dnia 2 grudnia 1995 r. T.K. wyjechał do Rotterdamu, gdzie za pośrednictwem firmy (...) podjął pracę w firmie (...) na stanowisku: order picker. W Holandii T.K. zamieszkiwał w hotelu (...) w Rotterdamie.

W noc z 31 grudnia 2015 r. na 1 stycznia 2016 r. T.K. zaginął. Ostatni raz mężczyzna widziany był w okolicy mostu Erasmusbrug w Rotterdamie, gdzie wspólnie m.in. z grupą około 16 Polaków spędzał noc sylwestrową. 2 stycznia 2016 r. zaginięcie T.K. zgłosili na posterunku policji w Rotterdamie panowie B.Ś. i J.J. Według informacji przekazanych przez mamę T.K. prowadząca sprawę zaginięcia policja w Holandii nie wykazuje pełnego zaangażowania w przedmiotowym postępowaniu.

W związku z powyższym chciałbym uprzejmie prosić Pana Ministra o osobistą analizę sprawy leżącej u podstaw niniejszego oświadczenia i aktywne zaangażowanie polskich służb dyplomatycznych w pomoc tej rodzinie. Z przekazanych mi informacji wynika, iż rodzina zaginionego T.K. ma racjonalne przesłanki uzasadniające wątpliwości co do pełnego zaangażowania holenderskiej policji w zakresie prowadzenia niniejszego postępowania.

Jednocześnie, po dokonaniu analizy we wskazanym powyżej zakresie, chciałbym zapytać o następującą kwestię: jak Pan Minister ocenia dotychczasowe zaangażowanie polskich służb dyplomatycznych w pomoc rodzinie zaginionego w nocy z 31 grudnia 2015 r. na 1 stycznia 2016 r. w Rotterdamie 20-letniego T.K.?

Jacek Włosowicz

Odpowiedź

Warszawa, 2 marca 2016 r.

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie Pana Senatora Jacka Włosowicza złożone na 10. posiedzeniu Senatu RP w dniu 12 lutego br. w sprawie zaginięcia obywatela polskiego w Holandii pragnę poinformować, że konsul po powzięciu informacji o zdarzeniu podjął należące do jego kompetencji działania. Niezwłocznie nawiązał kontakt z policją holenderską prowadzącą akcję poszukiwawczą. W dniu 22.01.2016 r. spotkał się z rodziną zaginionego. Wobec zgłoszonych w trakcie rozmowy wątpliwości co do sposobu prowadzenia przez holenderską policję postępowania, poinformował o możliwości złożenia skargi i wyjaśnił, że może to zrobić wyłącznie strona bezpośrednio zaangażowana w sprawę. W tym postępowaniu konsul nie może zastępować składającego wniosek obywatela polskiego. Zasugerował jednocześnie przesłanie do wiadomości Wydziału Konsularnego Ambasady RP w Hadze kopii pisma, co umożliwiłoby monitorowanie postępowania skargowego. Do dzisiaj rodzina zaginionego nie poinformowała konsula o ewentualnym złożeniu przedmiotowego pisma.

Pragnę podkreślić, że w tego typu sprawach kluczowe znaczenie odgrywa bezpośrednia współpraca organów policji. Z informacji Biura Międzynarodowej Współpracy Policji Komendy Głównej Policji w Warszawie wynika, że współpraca z holenderską policją przebiega efektywnie i bezproblemowo. Informacje w sprawach dochodzeniowych wymieniane są kanałami policyjnymi.

Pozwalam sobie również wskazać, że ustawa Prawo Konsularne określająca ogół funkcji konsularnych nie daje konsulowi uprawnień do prowadzenia działań zastrzeżonych dla organów śledczych. Dlatego też, działania konsula podejmowane w sprawach zaginięcia obywatela polskiego za granicą mają charakter wspierający czynności miejscowych i polskich służb policyjnych podejmowane na wniosek rodziny.

Odpowiadając na pytanie Pana Senatora, informuję, że konsul w ramach posiadanych kompetencji oraz z zachowaniem obowiązującego prawa podjął w sprawie właściwe działania.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA
SPRAW ZAGRANICZNYCH
Jan Dziedziczak
Sekretarz Stanu